



SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

28. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

13. ČERVENCE 2014

Z obsahu:

Církev: příslušnost k Božímu lidu

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci na náměstí
Sv. Petra v Římě,
25. června 2014
- strana 2 -

Děkujeme Bohu za všechno

Myšlenky o modlitbách
křesťanů
- strana 4 -

„Nebudete ... si dělat nějaké tetování. Já jsem Hospodin.“ (Lv 19,28)

Mirosław Rucki
- strana 5 -

Katolická církev a otroctví

PhDr. Radomír Malý
- strana 6 -

Věžňyně Íránu

Bartłomiej Grysa
- strana 9 -

Benedikt XV. o první světové válce

- strana 11 -

Malá Arabka - blahoslavená Maria od Ukřižovaného Ježíše (1)

P. Mieczysław
Piotrowski TChr
- strana 12 -

Římskokatolický kostel v Teheránu



*Írán - počet konverzí ke křesťanství v této zemi roste,
i za cenu ohrožení vlastního života (čtěte na str. 9).*

Editorial

Je třeba na prvním místě Bohu s vírou za vše děkovat, a to i za to, co nás v životě trápí, co nám způsobuje bolest. O tomto paradoxu víry hovoří johanita P. Luc Emmerich, když ve své katechezi o různých způsobech modlitby nabádá, abychom si uvědomili, že Boží plán s námi často pochopíme až po mnoha letech. (str. 4) Když Bůh dopustí, že jsme skrze utrpení zkoušeni, dá i milost v této zkoušce obstát – máme-li víru. A ústy sv. Terezie z Lisieux P. Emmerich připomíná, že jakmile Bohu poděkujeme za nějakou milost, pospíchá dát nám deset dalších.

Ano, kdybychom měli velikou víru, vše bychom od Boha dostali, řekla Malá Arabka – bl. Maria od Ukřižovaného Ježíše. (str. 12) A kdo je člověkem víry, nemůže jinak, než žít ve společenství katolické církve a svým vlastním životem a modlitbou její vnitřní život proměňovat k hlubšímu spojení s jejím Zakladatelem, Ježíšem Kristem. Tak lze přijmout do svého života slova Svatého otce z jeho katecheze o církvi.

A právě církev je často osočována, že v tom či onom se jasně nepostavila na obranu života, za svobodu člověka, že sama nemá jasno v některých otázkách... Mnohé z toho se dá snadno vyvrátit, jako např. akceptace otroctví katolickou církví. (str. 6) PhDr. Radomír Malý nejen dokazuje, že církev byla vždy na straně utiskovaných, ale v závěru vyslovuje varování před novodobým otroctvím – sexuálním. Obchod se ženami je celosvětově jednou z nejkrutějších forem zhanobení lidské důstojnosti. Otroctvím můžeme nazvat také nemožnost svobodně si zvolit život z víry v Ježíše Krista, pravého Boha, ukřižovaného a zmrtvýchvstalého – jako je tomu především v muslimských zemích. Svědectví pronásledovaných iránských žen o obětavé misii je toho dokladem. (str. 9) Modleme se na tyto úmysly a budme svědky Ježíšovy lásky, která je věčná a umožňuje člověku svobodnou volbu – přijmout Ježíšovu nabídku spásy, i když to nebude bez utrpení, anebo ji odmítnout a spoléhat se na vlastní či jiné síly, že přivedou člověka k věčnému štěstí.

Je zajímavé, že se v Bibli nachází odpověď i na takové otázky, jako je tetování. I když jsme už celou Bibli přečetli – všimli jsme si, že se tam o tom píše? Jasná pobídka k tomu, abychom vedeni Duchem Svatým Bibli otevírali a četli denně – ve spojení se znalostí odvěkých pravd víry stále budeme nacházet nové odpovědi na své otázky. A pak na našem vnitřním rozpoložení a velikosti víry bude záležet, jaký užitek ono slovo přinese.

Daniel Dehner

Církev: příslušnost k Božímu lidu

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci na náměstí Sv. Petra v Římě, 25. června 2014

Dobrý den, drazí bratři a sestry! V první katechezi o církvi jsme minulou středu začali od iniciativy Boha, který se rozhodl vytvořit lid nesoucí jeho požehnání všem národům země. Začíná u Abraháma a potom s velkou trpělivostí, které má Bůh velmi mnoho, připravuje tento lid Starou smlouvou, až z něj v Ježíši Kristu učiní znamení a nástroj jednoty lidí mezi sebou i s Bohem (srov. *Lumen gentium* 1). Dnes se budeme zabývat tím, jaký význam má pro křesťana *příslušnost* k tomuto lidu. Budeme mluvit o příslušnosti k církvi.

Nejsme izolováni a nejsme křesťané z titulu jednotlivce, každý na svůj vlastní účet. Nikoli. *Naši křesťanskou identitou je příslušnost!* Jsme křesťané, protože patříme k církvi. Je to jako příjmení. Pokud jméno zní „jsem křesťan“, příjmením je „patřím k církvi“. Je krásné vnímat, jak je tato příslušnost vyjádřena také ve jménu, které Bůh připisuje sobě samému. V odpovědi, kterou dává Mojžíšovi v nádherné epizodě s „hořícím keřem“ (srov. Ex 3,15), se totiž definuje jako *Bůh otců*. Neříká: Já jsem všemohoucí, nýbrž *Já jsem Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův*. Takto se Bůh zjevuje jako Bůh, který uzavřel smlouvu s našimi otci, zachovává věrnost této smlouvě a volá nás, abychom vstoupili do tohoto vztahu, který nás předchází. Tento vztah Boha s jeho lidem předchází nás všechny, pochází z oné doby.

Myslíme proto nejprve s vděčností na *ty, kteří nás předešli* a kteří nás do církve přijali. Nikdo se nestává křesťanem sám od sebe! Je toto jasné? Nikdo se nestává křesťanem sám od sebe. Křesťané nevznikají v laboratoři. Křesťan je součástí lidu, který přichází z daleka. Křesťan patří k lidu, který se jmenuje církev, a církev jej činí křesťanem: v den křtu a potom během katechezí atd. Nikdo se však

nestane křesťanem sám od sebe. Věřme-li, umíme-li se modlit, známe-li Pána a nasloucháme-li jeho slovu, cítíme-li jeho blízkost a rozpoznáváme-li Jej v bratřích, pak proto, že jiní před námi žili víru a potom nám ji předali. Víru jsme *dostali* od svých otců, svých předků, a oni nás víře učili. Zamysleme-li se nad tím, kolik drahých tváří se nám v této chvíli vybaví! Mohou to být tváře našich rodičů, kteří pro nás žádali křest, našich prarodičů nebo dalších příbuzných, kteří nás učili znamení kříže a prvním modlitbám. Já si stále pamatuji tvář řeholní sestry, která mě učila katechismus, stále se mi vybavuje. Ona je jistě v nebi, protože je svatá žena. Stále si ji pamatuji a děkuji za ni Bohu. Anebo je to tvář faráře či jiného kněze nebo sestry, katechety, kteří nám předávali obsah víry a umožnili nám růst jakožto křesťanům. Toto je církev: velká rodina, do níž jsme byli přijati a v níž se učíme žít jako věřící a učedníci Pána Ježíše.

Tuto cestu můžeme žít nejenom *díky* jiným lidem, ale *společně* s ostatními lidmi. V církvi neexistuje nějaké „udělej si sám“, neexistují „sóloví hráči“. Kolikrát jen papež Benedikt popisoval církev jako církevní „my“! Občas lze slyšet, jak někdo říká: Věřím v Boha, věřím v Ježíše, ale církev mě nezajímá. Kolikrát jen jsme to slyšeli? A tak to nejde. Někdo chce mít osobní, přímý a bezprostřední vztah s Ježíšem Kristem mimo společenství a prostřednictví církve. To jsou nebezpečná a škodlivá pokušení. Jsou to, jak říkal velký Pavel VI., absurdní dichotomie. Je pravda, že kráčet společně je náročné a někdy to může být namáhavé. Může se stát, že některý bratr či nějaká sestra nám působí problém nebo nám vadí. Pán však svěřil svoje poselství spásy lidem, nám všem, svědkům. A v našich bratřích a sestřích s jejich dary a omezeními

Dokončení na str. 13

Kolem Pána vznikl neobvyklý nával. Nedej se odradit tou tlačenicí. Pán si najde způsobil, jak promluvit k těm, kteří ho chtějí opravdu slyšet. Vybral si za kazatelnu jednu z lodí. Předmětem jeho promluvy bude obdivuhodný osud jeho vlastního slova. Pros Ducha Svatého, aby vzácné Boží semeno mohlo v tobě přinést bohatý užitek.

Odevšad tě zaplavuje množství informací a slov, která jsou někdy více než prázdná. Tvoje duše se proto mimoděk brání tomuto přivalu. Ale tady nepůjde jen o slova a informace. Bůh Otec ti posílá věčné Slovo, aby ti v něm zjevil sám sebe. Pozval si tě dnes, abys byl jeho dobrým posluchačem. Chce tě i uprostřed tohoto davu oslovit zcela osobně. Zsvětí tě do tajemství, jak se stát Boží zahradou, ve které by jeho setba rostla, kvetla a množila se, aby „dozrála pro bohatě prostřený stůl“, u kterého by se mohli nasytit ti, kteří hladoví po pravdě. Musíš tedy dobře vědět, jak snadno může nejdražší semeno přijít nazmar.

Především je tu jeho a tvůj odvěký nepřítel, který nemá zájem, aby Boží setba vzešla. Hledá každou příležitost, aby tě o ni připravil. Nemá to těžké, jestliže se tvé srdce stává neoploceným korzem, kam může volně vstupovat cokoliv a kdokoli. Okouzlen nápadnými cetkami a halasnou prázdnotou, snadno se dáš připravit o to, co je skutečně cenné a vzácné a co chtěl u tebe zasít nebeský Rozséváč.

Vzácné semeno, s jehož úrodou Ježíš ve tvé zahradě počítá, nevystačí s pouhým citovým vzplanutím a pomíjivou náladou. Nespoléhej na pocit radosti, který někdy provází jeho první přijetí. Květina, na kterou zapomeneš pro množství jiných zájmů a kvůli prvním obtížím, na které narazíš, nutně uvadne a zahyne.

Boží semeno může klíčit a vyrůst jen v půdě opravdové svobody ducha. Srdce připoutané k lákavým vidinám majetku a s ním spojeného pohodlí přirovnává Pán k poli zarostlému bodlácím. Trnitý plevel tu bují a houstne s neobyčejnou drzostí a nekontrolovaně, rychle udusí nelítostně všechno ušlechtilé a krásné. V takovém dusném a trnitém zajetí se ovšem ocitá nejen Boží sazenice, ale i tvá vlastní duše.

Pro každého, kdo si alespoň někdy zasadil nějaké semínko a pak netrpělivě

Podmínky dobré úrody

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Blahoslavené vaše uši, že slyší.

čekal, zda se ujme, vyklíčí a poroste, by mělo být Ježíšovo přirovnání dostatečně výmluvné. Ale božský Kazatel si s bolestí stěžuje, že ačkoliv má kolem sebe tolik posluchačů, je mezi nimi mnoho těch, kteří ho sice poslouchají, ale ve skutečnosti neslyší. Příčina je v tom, že jejich *srdce obrostlo tukem* blahobytu, pohodlí a lenivé netečnosti. Není smutné být Ježíši tak nablízku, a nakonec odejít s prázdnotou? Co by za to dali jiní, kdyby k nim zaznělo tak bezprostředně slovo, které *vyšlo z jeho úst!* Ten, *kdo má* dostatek ochoty a pokory, tomu *bude dáno a bude mít ještě víc.* Ale *ten, kdo nemá* opravdový zájem, protože vidí a oceňuje jen sám sebe, ten přijde i o to, co si myslí, že má.

Neodcházej tedy s těmi, kteří nechápu pro svou lhostejnost a povýšenost, ale využij příležitosti přiblížit se důvěrně k Pánu v intimním kruhu jeho nejvěrnějších. Ať už je tvá zahrada v jakémkoliv stavu, důležité je, abys ji nenechal ležet ladem a nabídl ji ochotně Rozséváči takovou, jaká je. Nikdo nemá větší zájem na jejím zúrodnění než on.

Podívej se konečně důkladně, co tam vlastně roste. Čím hlouběji v ní ostnatý plevel zapustil kořeny, tím bolestnější může být jeho likvidace. Tím spíše je zapotřebí, aby ses nebál zpřístupnit Pánu své srdce. *On je navštíví, zahrne hojností, učiní bohatým.* Přesvědčíš se velmi rychle, jak mu záleží na tom, abys mu umožnil *zavlažit brázdy, zkyprít hroudu, učinit ji vláchnou, požeňnat tomu, co na ní raší.*⁽¹⁾ Snad tě jeho péče a láska přesvědčí, že semeno jeho slova má nekonečně větší cenu než všechna ta neodbytná a atraktivní zábava, která tě tolik rozptyluje, provokuje tvou žádostivost a spoutává tvou svobodu. Obrátíš-li všechnu svou pozornost k Ježíši a začneš s ním upřímně spolupracovat, slibuje ti božský Rozséváč až stonásobný užitek. To není řečnická nadšázka. To je plán, se kterým Pán počítá. Všechno to krásné, ušlechtilé a užitečné, co vzejde z jeho setby, má sloužit ještě mnoha dalším. Máš tak před sebou per-

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 55,10-11

Toto praví Hospodin: „Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svlažuje zem a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdařuje semenem rozséváče a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyšlo z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“

2. čtení - Řím 8,18-23

Bratři! Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás.

Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobena nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř nařikáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

Evangelium - Mt 13,1-23

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil

Dokončení na str. 12

spektivu několikanásobné úrody a opravdové radosti, jejíž konec je v naprostém nedohlednu. Kolik je naopak těch, kterým dnes chybí plody pravdy, protože nevěděla u těch, se kterými Pán počítal. Toto vědomí by tě mělo naučit dívat se jinak na námahu a utrpení, které při tom musíš podstoupit. *Vždyť utrpení tohoto času nejsou ničím ve srovnání s budoucí slávou, která se zjeví na nás.*

Pros tedy Rozséváče, aby nejen zúrodnil tvou zahradu, ale aby ti pomohl vyvarovat se napříště všech těch chybných sklonů, zálib a kroků, které v minulosti tolikrát zmařily slibně začínající úrodu. Možná, že dnes k tomu máš poslední příležitost.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 65

Děkujeme Bohu za všechno

Myšlenky o modlitbách křesťanů

Jak různá může být modlitba: Vykonávám jenom modlitbu, nebo předstupuji vědomě před Všemohoucího? Převážují prosby a nářky, nebo vyjadřují také radost a děkování?

Když se člověk chce modlit, je prvním, co by si měl uvědomit, že vstupuje před Boha s otevřenými rukama, aby Ho poprosil: Pane, dej mi milost modlitby. Každý způsob modlitby je milost. Učedníci prosili Ježíše: Nauč nás modlit se.

Máme často výhrady vůči modlitbě. Hromadí se obvykle mnoho překážek. Vymlouváme se, že nemáme čas, že nejsme hodni, nevíme dobře, jak se to dělá, jsme roztržiti nebo se cítíme úplně vyprahlí... Na tyto námítky odpovídám: Všechno toto nepřichází od Boha. I když nejsi dokonalejší a tvoje modlení „nefunguje“ tak, jak si představuješ, i když nezažíváš veliké povznesení – modlitba i tak něco pro tebe znamená. Protože to, co platí, je tvůj úmysl – a nikoliv výsledek. Pro Boha je důležitý úmysl, nikoliv výkon.

Pro nás lidi ale platí výkon. Na ten jsme zaměřeni už od malička. Pro modlitbu toto měřítko neplatí. Jestliže nám na něm záleží, je v tom dokonce kousek pýchy. Chceme všechno dělat dokonale, chceme před Bohem dobře vypadat. Na to říká Kristus: „Uvědom si, že jsi nedokonalý. Já tě povedu.“ U modlitby jde tedy o dobrou vůli. Být připraven mluvit s Kristem pět minut. A tento čas je svatý. Je to moje modlitba.

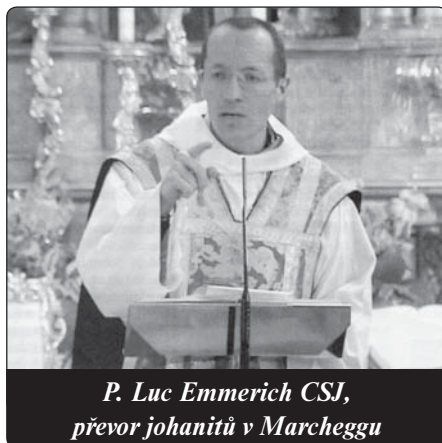
(...) Tak bych chtěl teď promluvit o několika pěkných způsobech modlitby. Aniž bych chtěl předložit strohé pořadí, je možné říci, že prvním způsobem modlitby je **klanění**. Co se tím myslí? Z katechismu a učení církve se dovídáme, že u klanění jde o vnitřní postoj – o „adoratio“. To znamená, že když člověk předstupuje před Boha, jde především o to, aby vůbec vnímal, kdo je jeho protějšek. Položme si otázku: Jsem si vědom, že jako tvor jsem teď před svým Stvořitelem?

To je tedy první krok. Proto není dobré ihned předkládat celý seznam svých přání a myšlenek. Uvědom si, že nejsi před nějakým automatickým rozdělovačem přízně. Ne, jsi před živým pravým Bo-

hem, kterého nikdo nemůže vidět, předtím než umře. On je Stvořitel, Pán Pánů. On přebývá v nedostupném světle.

Celá naše existence je závislá na Něm. Kdyby Bůh, Stvořitel, jenom na vteřinu nás přestal chtít, milovat a udržovat, ihned bychom se propadli do nicoty a zmizeli bychom. Stvoření se nestalo jenom na začátku, uskutečňuje se stále, každou vteřinu. A klanějící se člověk poznává právě toto: Ty jsi můj pramen, můj zdroj, moje všechno, skála, na které stojím – ty jsi můj Otec. Čerpáme stále z darů našeho Boha, ale velice na Něho zapomínáme. Při klanění však poznáváme tuto pravdu. Klanění nám dává uvědomit si pravdu, že nejsem středem světa. Svatý otec poukazuje často na to, že kopernikovská revoluce od nás vyžaduje, abychom postavili do středu Boha. On je Slunce, okolo něhož kroužíme. To je pravda. To osvěcuje náš život a činí jej krásným.

My, johanité, vykonáváme každý den sedm úkonů klanění. To se děje docela jednoduše. Zastavíš se na minutu a uvědomíš si: „Kladu všechno k Tvým nohám, Pane, za všechno, co jsem, vděčím Tobě.“ Je to možné dělat, i když se vyskytnou překážky, bolesti hlavy nebo zubů. Nejde přitom o to, něco cítit, ale o vnitřní postoj, radost z toho, že „jsem Tvoje dítě, Ty jsi můj Otec. Tento den patří Tobě. Moje srdce, má duše, moje sny patří Tobě...“ Takové chvílky je možné vzdyc-



P. Luc Emmerich CSJ,
převor johanitů v Marcheggu

ky zařadit do všedního života. V metru, na ulici... To změni všechno.

Dalším krásným způsobem modlitby, který skoro automaticky vyvěrá z klanění, je **chvála**. Je to způsob modlitby, který Bohu opravdu náleží. Co to vlastně je chvála? Poté, co jsem poznal, kdo je Bůh, je příští následující reakcí chvála: Pane, Ty jsi veliký, jsi podivuhodný! Písmo svaté je plné takových modliteb. Jsou uznáním toho, jaký Bůh je. A jsou díkem za to, že je Bůh takový, jaký je. Chválou obdivuji Boha: „Pane, obdivuji Tě, Tvou dobrotu, Tvou sílu, Tvou všemohoucnost, Tvoje světlo, Tvou vznešenost, Tvou milosrdenství, Tvou lásku k nám...“

Teď by mohla přijít námitka: „To zní všechno velice krásně, ale kdybyste znali můj život, viděli byste to jinak... Nemám žádný důvod ke chvále, protože se mi daří špatně, trpím, problémy mi přerůstají přes hlavu. Co bych měl chválit?“

Za tím stojí myšlenka, že chvála závisí na dobré náladě, úspěchu. Jistě, krásná zkušenost je dobrým základem pro chválu. Ale co říká Písmo k tomuto tématu? Co říká Pavel? Jeho odpověď je: „Ve všem vzdávejte díky“. Toto „ve všem“ máme poslouchat. Máme Boha chválit také za to, co nám právě vadí, zraňuje a činí bolest.

Je to odvážné, toto říkat. Přesto je to pravda. Každý boj, každá obtíž, každá zkouška, každé omezení, které máme, tvoje utrpení, tvůj smutek, tvůj hněv – za vše můžeš Boha v této věci chválit. Ano, to zní opovážlivě. Ale je to pravda. Jak by měla znít chvála za těchto okolností? „Pane, nerozumím vůbec ničemu, ve mně se všechno vzpírá, proč se toto všechno děje – a proč právě mně! Nemohu myslet na nic než na svoji bolest. Ale přesto: uvnitř mé bytosti, mého srdce je jistota, která říká: Pane, vím, že Ty jsi zde, že jsi všemohoucí, že jsi moje spása, že máš poslední slovo a že všechno má svůj smysl. A proto Tě chválím. Nerozumím sice skoro ničemu, ale věřím v to.“

Uvažujme: Protože jsme děti, nemůžeme všemu rozumět, co se děje. Jistě, máme se také pokoušet rozumět. Ale je to skutečnost, že jsme omezení. Poslední smysl věcí, konečný věčný smysl, který vyvodí Bůh z toho, co se stalo – ten neznáme. Často porozumíme dění teprve po deseti letech, poznáváme s úžasem,

co to přineslo. Ale tenkrát jsme ničemu neporozuměli.

Chvála působí Bohu radost. Opakuji: I když my ničemu v naší situaci nerozumíme – chválíme z víry a ne podle momentální nálady. City přicházejí a odcházejí, závisí třeba na počasí a na tělesné náladě. Na nich není možné stavět. Jde daleko více o víru: „Pane, chválím Tě, velebím Tě, protože Tě znám. Vždyť Ty máš poslední slovo, Ty jsi vždycky Vítěz, nakonec zvíťeziš. A proto Tě chválím!“

Z chvály vzniká **děkucinění**. Je to hluboký, krásný druh modlitby, která Bohu náleží. Eucharistie je právě toto. Když slyšíme texty mše svaté – jsou skoro jenom děkování. Děkuji, děkuji, děkuji...

Můžeme Bohu děkovat za každou nejmenší věc: „Sedím tady, žiji, mám duši, vůli, dostal jsem milost, víru, nesu v srdci pečeť svého křtu a biřmování. Mám bratry a sestry, lidi, kteří mě mají rádi, mám střechu nad hlavou, mám co jíst, mám přátele, mohu se dívat na krásy světa, dýchám, pohybuji se... děkuji! Děkuji za všechno!“

Malá Terezie z Lisieux říká: Bohu se tolik líbí děkování, že jakmile Mu poděkujeme za nějakou milost, kterou nám dává, pospíchá dát nám deset dalších.

Proč člověk děkuje? Protože z mnoha věcí v tomto životě máme užitek. Jenom to většinou nepozorujeme. Ale nikdy toho není dost. Jsme nespokojeni. A přitom dostáváme tolik věcí, nevšimneme si ale osoby, od níž to všechno pochází...

Začínáme tedy svoji modlitbu chválou a děkováním – a to vždycky. Na to mohou ovšem navazovat naše **prosby**. Toto pořadí prosím dodržujte.

Můžeme se modlit třeba takto: „Pane, Ty jsi veliký, Ty jsi moje všechno, moje láska. Chválím Tě a děkuji Ti za Tvoji přítomnost. Víím, že jsi můj Pán a Mistr, a proto Tě prosím: Shlédni na moji bídu...“ A potom následují prosby. Vždyť Ježíš říká: Proste!

Ale ještě jednou: to pořadí je důležité. Vnímám Boha, jeho velikost, víím, že jsem jeho dítě – a proto Ho smím prosit. Smím se s Ním dokonce přit – hlavně se na Něho obracet.

(Z katecheze v kostele Panny Marie Vítězné ve Vídni na téma „Různé způsoby modlitby“ 21. 3. 2014.)

Z VISION 2000 - 3/2014 přeložil -mp-

„Nebudete ... si dělat nějaké tetování. Já jsem Hospodin.“ (Lv 19,28)

Když čteme Písmo svaté, dříve nebo později v něm narazíme na kategorický zákaz dělat tetování. O co jde? Přece to dělají všichni a není to „nic takového“ zvláštního. Proč nám to Bůh zakazuje?

Je to věc absolutně jednoznačná a v podstatě nepodléhá diskusi: Zákodárce, který vyjevil svou vůli na Sinaji, poukázal na řadu pohanických praktik a kategoricky zakázal svému lidu se jimi zabývat. Není zapotřebí velkého úsilí k tomu, abychom si všimli, že společně s tetováním je ve verších Levitiků 19,26–31 zapovězeno hadačství a věštění, prostituce (smilstvo) a okultismus (vyvolávání duchů zemřelých). Sílu a kategoričnost oněch zákazů vyjadřuje několikrát vyslovená formule „Já jsem Hospodin!“, která znamená, že Bůh je svatý a netoleruje tyto praktiky spojené s démonickou vírou pohanů. Proti těmto démonickým praktikám Bůh staví příkaz: „Dbejte na mé dny odpočinku a mějte v úctě mou svatyni. Já jsem Hospodin!“ (Lv 19,30)

Neexistuje žádná možnost, abychom četli zákaz tetování nějakým jiným způsobem. Skutečně se hebrejský výraz *ka'aka* víckrát v Bibli neobjevuje, avšak židovští vykladači Bible praví jasně: „Jde o neodstranitelná znamení učiněná do těla za pomoci jehly, která navždy zůstanou viditelná.“ (Raszi, Komentář Wajikra 19,28) Řecký překlad Starého zákona (Septuaginta) z doby několika staletí před Kristem užívá výraz *στυγία* pocházející od *στυζώ* (nabodávám, napichuji). Není pochyby, že rovněž tzv. piercing (čili pro-

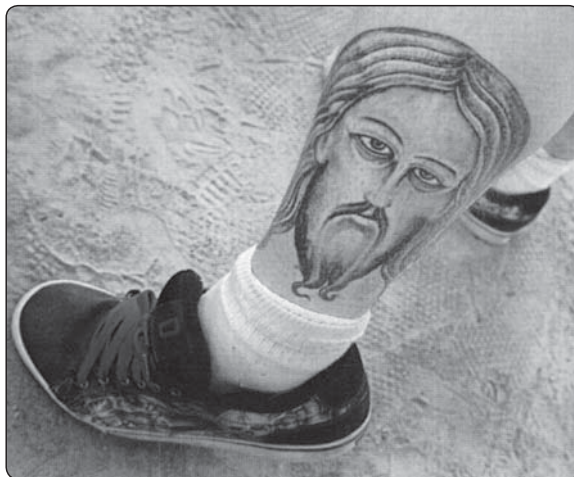
pichování rtů, jazyka, pupku apod.) je Bohu nemilý.

Bůh záměrně vedle zákazu tetování umístil zmínku o své svatyni. Svätý Pavel nás, posvěcené Kristovou krví, poučuje: „Nevíte, že jste Boží chrám a že ve vás přebývá Boží Duch? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy!“ (1 Kor 3,16–17) Je přece jasné, že vpichování (jakýchkoliv) znamená do kůže nebo zavěšování kroužků, kde se dá, je ničením našeho těla, které je Boží svatyní. Tak jde ve skutečnosti o porušení prvního přikázání – absolutně svätý Bůh touží po tom, aby v nás mohl přebývat, a nepřeje si, abychom ničili své tělo, které se stává jeho svatyní.

P. Peter R. Scott připomíná: „Přikázání »nepoškozovat své tělo« je uvedeno spolu s takovými zakázanými skutky, jako je radit se s čarodějí nebo věstci, věštění podle snů nebo zneuctění vlastní dcery vystavováním jí smilstvu. Jde tedy o čin vzpoury proti nadpřirozenému pořádku, jelikož tetování charakterizuje člověka, který trvá na svém právu dělat, cokoliv se mu líbí, bez vzdávání cti svému Spasiteli. (...) Symbolizuje odmítnutí svatosti lidského těla.“ („The Angelus: Journal of Roman Catholic Tradition“, Vol. XXXII, No. 2, February 2009) *Katechismus katolické církve* říká jasně: „Dob-

ré a čisté svědomí je osvěcováno opravdovou vírou. Láska totiž »vyvěrá« zároveň z »čistého srdce, z dobrého svědomí a opravdové víry« (1 Tim 1,5).“ (KKC, 1794) Copak je možné mluvit o čistém srdci a dobrém svědomí, jestliže hyzdíme svoje tělo, Bohem s velkou láskou stvořené a Krví Kristovou vykoupené?

Ježíš Kristus, skutečný Bůh, v tajemství vtělení posvětil lidské tělo tím, že se stal v plnosti člověkem. Není absolutně



ani pomyšlení, že by někdy za jakýchkoliv okolností dovolil vytetovat nějaké znamení na svém těle nebo do něj vbít nějaký kroužek. Stejně tak nelze ani pomyslet na to, že by někdo z apoštolů zohavil své tělo tímto způsobem. V Novém zákoně se téma tetování nebo piercingu vůbec neobjevuje vlastně proto, že nebylo absolutně žádným způsobem možné, aby kdokoliv z Ježíšových učedníků využil těchto pohanských praktik. V této souvislosti znějí velmi výrazně slova svatého Pavla: „Jedněte podle mého příkladu, jako já jedním podle příkladu Kristova.“ (1 Kor 11,1)

Koho následujeme, když chceme na své tělo umístit neodstranitelné tetování nebo si propíchnout ret, jazyk či pupek? Copak to nedělají populární „hvězdy“, které žijí v prostopášnosti a smyslnost nadřazují lásce? Je to otázka morálky, čistoty srdce a víry. Což opravdu ty „modely“ v tisku a v televizi, které provokují tetováním, jsou osobnostmi hodnými následování a jejich tetování svědčí o morálce nebo o víře? Pochybuji. Proto také se svatým Janem každého vybízím: „Můj milý, neříd se podle zlého, ale podle dobrého. Kdo jedná dobře, je z Boha; kdo jedná špatně, Boha neviděl.“ (3 Jan 11)

Na konec uvedu dva příklady ze života. Měl jsem kamaráda, který se kdysi dal přemluvit a nechal se tetovat. Několik let se mu to zamlouvalo, ale potom se toho tak strašně chtěl zbavit, že si vypálil kůži na ruce. Chtěl mít raději jizvu než tetování, za které se styděl. A další příklad jsem slyšel od kněze exorcisty. Mladík, z kterého vyháněl démona, měl tetování (nějaký vůbec ne satanistický, ale obyčejný symbol). V průběhu exorcismu ho to tetování páliho jako oheň, takže by chlapec byl dal nevimco za to, aby to na svém těle neměl. Je zapotřebí se raději stokrát zamyslet nad tím, zda opravdu budeme chtít po celý život mít na své kůži něco neodstranitelného a zda nám to nebude překážet v setkání s Bohem.

„Proto, milování, očekáváte-li takové věci, snažte se, abyste byli čistí a bez poskvrny.“ (2 Petr 3,14) Stejně tak bez znamení a skvrny, kterou jsme vědomě a dobrovolně způsobem neodstranitelným umístili na svém těle.

Z Miłujcie się! 5/2013 přeložila -vv-

Katolická církev a otroctví

Křesťanství prý akceptovalo antihumánní starověký systém otroctví a podporovalo jej. Rovněž tak údajně na úsvitu novověku právě katolická církev souhlasila s nelidským obchodem s černochoy, prodávanými do otroctví v Severní a Jižní Americe. Tak dodnes učí nepřátelé církve. Jaká je pravda?

Otroctví a prvotní křesťané

Ano, Nový zákon obsahuje pasáže, které přijímají starověkou ekonomickou strukturu, založenou na otrocké práci, jako nevyhnutelnou realitu. Na otroctví tenkrát stála civilizace všech států bez výjimky. Bez otroctví by nebyl možný a myslitelný sociální a hospodářský život žádného organizovaného útvaru.

Sv. Pavel na několika místech vyzývá otroky k poslušnosti svým pánům a k vzornému plnění pracovních povinností (1 Kor 7,21–22; Ef 6,5–8; 1 Tim 6,2 aj.). Nevolá po zrušení otroctví, nevyzývá otroky k povstání.

Nebylo také důvodu. Pavel byl Žid a židovské předpisy ohledně otroctví byly nehumánnější v celém starověku. Otrokář nejenže nesměl svého otroka zmrzačit, nebo dokonce zabít, ale po sedmi letech, v tzv. milostivém roce, mu musel nabídnout propuštění na svobodu. Taková ustanovení dal židovskému národu Bůh na Sinaji, jak dokládají knihy Exodus a Deuteronomium (Ex 21,2; Dt 15,12–18; 23,16–17; 24,17.22 aj.). To bylo naprosto nesrovnatelné s postavením otroků u jiných národů, kde si vlastník mohl s otrokem dělat, co chtěl, mohl jej beztrestně zabít, týrat, starého a nemocného vyhodit na hnojště zemřít apod. V Římě bohatí patricijové s oblibou krmili své dravé ryby, jež chovali ve velkých bazénech, starými, nemocnými nebo vzpurnými otroky. Teprve ve 2. století se v Římské říši začal pozvolna úděl otroků měnit k lepšímu (zákony císaře Hadriána) pod vlivem stále četnější židovské diasporu a také rychle se šířícího křesťanství.⁽¹⁾ Pavel při svém kladném vztahu k otroctví má tedy na mysli jeho mírnou židovskou, nikoli krutou pohanskou formu.

I když sv. Pavel otroctví v zásadě akceptuje, přesto formuluje průlomovou větu: „Tu není žid ani pohan, otrok ani pán, muž ani žena, neboť všichni jste jeden v Kristu Ježíši...“ (Gal 3,28) Podobně

píše v listě Kolosanům 3,11: „Tu neplatí Řek a Žid, obřezaný a neobřezaný, barbar a Skyth, otrok a pán, nýbrž vším a ve všech je Kristus...“ Otrokář není u Pavla neomezeným vládcem nad otroky, nýbrž má vůči nim také své povinnosti: „Páni, prokazujte otrokům, co je spravedlivé a slušné! Vězte, že také vy máte Pána na nebi!“ (Kol 4,1) O tom, jak se mají majitelé ke svým otrokům podle sv. Pavla chovat, podává náležitě svědectví jeho list Filemonovi, kde prosí, aby Filemon přijal uprchlého otroka, ale zároveň uvádí, že by mu to mohl i nařídít, nejedná se tedy o pouhou přimluvu, nýbrž o kategorický morální impuls. Německý biskup Keppler o tomto Pavlově listu napsal, že je to „první manifest pro zrušení otroctví ne násilím, nýbrž křesťanskou láskou“.⁽²⁾

Pavlova filosofie o rovnosti svobodného člověka i otroka před Bohem otevřela cestu k definitivnímu zrušení otroctví. V prvotních křesťanských obcích neexistoval žádný rozdíl mezi otroky a svobodnými, všichni byli bratry a sestrami v Kristu. Kromě toho sv. Pavel vůbec jako první v dějinách odsuzuje obchod s otroky: „... zákon není dán pro spravedlivého, nýbrž pro nespravedlivé a nepoddajné, pro bezbožníky a hříšníky, pro nešlechtníky... pro obchodníky s otroky, pro lháře...“ (1 Tim 1,9–10) Pavel tak řadí obchod s otroky mezi hříšné jednání, což je významný pokrok při řešení této problematiky.

Prvotní křesťané považovali za skutek lásky k bližnímu propuštění otroků na svobodu a jejich vykupování z otroctví. Karthaginský biskup a mučedník sv. Cyprián ve 3. století píše, že jeho obec shromáždila 100 000 sesterciů k vykoupení otroků.⁽³⁾ Ve 4. století zejména církevní učitel a milánský biskup sv. Ambrož vyzývá křesťanské obce ke sbírkám pro vykupování otroků.⁽⁴⁾ Podobné doklady nacházíme u mnoha církevních otců a spisovatelů té doby. Když se křesťanská morálka stala po milánském ediktu r. 313

základem práva, bylo zabití otroka trestáno na stejné úrovni jako zabití svobodného občana.⁽⁵⁾

Středověk a otroctví

Praxe propouštění otroků na svobodu a jejich vykupování jako projev bliženské lásky způsobily přeměnu otroctví na mnohem mírnější formu poddanství a služebnictví. Poddaný rolník byl závislý na svém pánovi pouze ekonomicky, také služební personál na hradech nebo v měšťanských domech už neměl statut otroků, služky a sluhové mohli kdykoliv svobodně od svých pánů odejít. Proto již v 8. století za vlády Karlovců ve Franské říši otroctví de facto neexistovalo a trhy s otroky byly přísně zakázány.⁽⁶⁾

Později ve 12. století právní sbírka zvaná „Decretum Gratiani“ odmítá obchodování s otroky.⁽⁷⁾ Christianizace nových národů (Germáni, Slované), zvyklých na otroctví a obchody s otroky, nesla s sebou mimo jiné i požadavek likvidace této praxe. Nebylo to snadné, neboť do Evropy přicházeli mohamedánští i židovští obchodníci, kteří pořádali veřejné trhy s otroky na náměstích velkých měst. Církev proti tomu bojovala, je známá v tomto směru kategoricky odmítavá reakce pražského biskupa sv. Vojtěcha.

V době křížových výprav 12. a 13. století se mnoho katolických křesťanů věnovalo vykupování křesťanských zajatců-otroků z moci muslimů, nejznámějšími na tomto poli byly řeholní řády trinitářů a mercedářů. Francouzský král sv. Ludvík IX., zajat mohamedány, vykoupil nejen sebe, ale zůstal na Blízkém východě jako soukromá osoba tak dlouho, dokud mu ve Francii nesehnali finanční prostředky na vykoupení všech křesťanských otroků. Kniha saského práva ze 13. století připomíná ve smyslu patristické i scholastické teologie, že Kristus svou drahocennou krev prolil jako výkupné za všechny lidi, aby je vysvobodil z otroctví ďábla, čímž zrušil otroctví jako takové, proto nikdo nesmí být otrokem jiného člověka.⁽⁸⁾

Novověká změna

Mořeplavectví 15. století, seznámení se s životem afrických domorodců, objevení Ameriky a poznání tamních původních obyvatel přineslo s sebou návrat otrokářské praxe. Cortéz, Pizzaro a další



španělští dobyvatelé se seznámili na území Mexika s hrůzostrašnými rituály k počtě boha zvaného „Opeřený had“, kdy pohanští kněží zaživa vyřezávali srdce dětem a mladým lidem určeným k oběti a přiváděným v tisícíhlavých zástupech (v jednom dni bylo naráz obětováno 80 000 lidí). Při zhlédnutí tohoto krvavého a dechberoucího divadla bylo snadné konstatovat, že Aztékové, Inkové, Mayové a další příslušníci indiánských kmenů, kteří se toho dopouštějí, nejsou lidé, jinak by nebyli takových zvěrstev schopni.⁽⁹⁾

Proto když Španělé zlikvidovali mohutnou říši Aztéků, brali domorodce do otroctví, neboť je kladli na roveň domácím zvířatům, a také s nimi obchodovali. Tím se ale dostali do konfliktu s františkánskými a dominikánskými misionáři, kteří chtěli těmto národům hlásat evangelium a křtít je. Španělští latifundisté však tvrdili, že toto nejsou lidé, proto jim nenáleží křest. Misionáři se tak stali prvními zastánci zotročených Indiánů, nejprve františkán Antonio de Montesinos, po něm dominikán bl. Bartolomé de las Casas. Ten předložil celou záležitost v Madridu u královského dvora a získal podporu inkvizice. Král Karel V., který byl současně římskoněmeckým císařem, vydal ve 30. letech 16. století několik dekretů, jimiž zrovnoprávnil domorodé Indiány se Španěly a zakázal zajímat je do otroctví. Španělé a Indiáni se mohli od té doby mezi sebou zcela svobodně ženit a vdávat, čehož důsledkem jsou dnešní latinskoamerické národy, sestávající převážně z míšenců obou ras.⁽¹⁰⁾ Papež Pavel III. vydal r. 1537 dekret, jímž kategoricky za-

kázal otroctví Indiánů, což opakoval jinými slovy r. 1568 sv. Pius V.⁽¹¹⁾

Protestantští Britové v Severní Americe si počínali jinak: domorodé Indiány postupně zatlačovali do stepí a hlubokých lesů, a když se nechtěli podrobit, vyhlazovali je. Španělé v Latinské Americe však brzy pocítili nedostatek otrocké práce na polích jako citelnou újmu, proto hledali za Indiány, již se stali svobodnými občany španělské koruny, náhradu. Ta se jim naskytla u černochů v Africe, na něž byly podnikány doslova lovy, organizované nejen katolickými Španěly, Portugalci a Francouzi, ale též protestantskými Angličany a Holanďany. Ve většině případů nebyli tito černí otroci násilím zajištěni, ale kmenoví náčelníci je sami prodávali a zbavovali se tak problematických členů svých komunit.⁽¹²⁾

Papež Urban VIII. už r. 1639 protestoval zvláštním dekretem proti tomuto „nedůstojnému obchodu s lidmi“.⁽¹³⁾ Nejvíce z něj prosperovali Angličané, kteří černochy hromadně přiváželi do Severní Ameriky. V Latinské Americe žel značná část katolického kléru v rozporu s papežským prohlášením podporovala tento obchod a také využívala otrocké práce. Proti se ale stavěly řeholní řády, především jezuité, kapucíni a dominikáni. V 17. století vyniká ušlechtilá postava jezuity sv. Petra Clavera, jenž se černých otroků obětavě ujímal.⁽¹⁴⁾

Otroctví a osvícenství

Protikřesťanská osvícenská filosofie je vydávána za ideový počátek lidské volnosti a rovnosti. Opak je pravdou, a to markantně dokazují názory předních propagátorů

► osvícenství na otroctví černochů v 18. století. Holandský lékař Peter Camper, francouzský osvícenec a matematik Pierre de Maupertuis nebo přírodovědec Leclerc de Buffon „dokazovali“, že mozek černocha a bělocha se zásadně liší, běloši prý jsou „ušlechtilou“ rasou, kdežto černoši „méně inteligentní“, a proto prý je správné, když jsou otroky bílých. Tyto názory zastávali též známí hlasatelé osvícenství Thomas Hobbes, John Locke, David Hume, Immanuel Kant, za Francouzské revoluce potom hrabě Gabriel Mirabeau.⁽¹⁵⁾ Původce osvícenské teorie státu Charles de Montesquieu napsal: „Neumím si představit, že by Bůh dal duši černému tělu...“ Maupertuis dokonce navrhol, aby černoši byli používáni jako pokusná zvířata v laboratořích.⁽¹⁶⁾ Z osvícenců pouze Denis Diderot se stavěl proti obchodu s otroky, na počátku Francouzské revoluce potom Nicolas de Condorcet, podporován kněžským stavem v parlamentě (bratři Grégoirové, Seiyés aj.), prosadil zákaz obchodu s otroky, jenž ale trval velmi krátkou dobu.⁽¹⁷⁾

Největším zastáncem otroctví a obchodu s černými otroky byl sám „arciotec tolerance a obránce lidskosti“ François-Marie Arouet, Voltaire. V „Eseji o mravech“ píše, že „černoši jsou od přirozenosti otroky jiných lidí. Proto jsou zajímáni jako zvířata na pobřeží Afriky.“ Nešlo přitom pouze o Voltairův názor, ale i o jeho ekonomický zájem. Největší osvícenský hlasatel tolerance investoval totiž značnou část svého rodinného dědictví do námořní plavby, která transportovala černé otroky do Ameriky.⁽¹⁸⁾

Rovněž tak osvícenští a zednářští „otcové zakladatelé“ USA byli nejen zastánci otrokářství, ale sami též vlastnili černé otroky, např. George Washington nebo Thomas Jefferson.⁽¹⁹⁾

Zcela jinak se ale k obchodování s černými otroky stavěli „hlasatelé temna a barbarského středověku“ – římští papežové. Již r. 1680 za pontifikátu bl. Inocence XI. tehdejší Svaté ofícium v Římě (předchůdce dnešní Kongregace pro nauku víry) odsoudilo zajímání lidí a jejich odvážení do otroctví jako „zavrženihodné a hříšné“ a uvalilo na pachatele těchto činů církevní tresty.⁽²⁰⁾ Benedikt XIV. r. 1741 ostrými slovy odsoudil obchody s otroky a výslovně jmenoval černochoy zajímané v Africe.⁽²¹⁾ Totéž zopakoval s odvoláním na předchozí papežské dokumenty r. 1839 Řehoř XVI.⁽²²⁾

V 19. století státy, v nichž bylo otroctví černochů legální, je postupně zakazovaly. USA tak učinily definitivně po válce severních a jižních států r. 1865. Za pontifikátu bl. Pia IX. r. 1866 odsoudilo otroctví i Sv. ofícium v Římě. Jako poslední zakázala otroctví r. 1888 Brazílie pod nátlakem papeže Lva XIII., jenž k tomu zmobilizoval tamní episkopát.⁽²³⁾

Historická pravda je tedy úplně jiná, než jak se předkládá v médiích a ve výuce dějepisu. Nebyli to bezbožní osvícenci, kteří bránili svobodu a důstojnost člověka, v daném případě černého otroka, proti násilí „bigotních“ zastánců středověkého katolického „tmářství“, ale naopak tito „ultramontáni“, „papeženci“ a „pohrobci inkvizice“ odsuzovali obchod s černými otroky provozovaný a podporovaný prá-

vě protikřesťanskými vyznavači volnosti, rovnosti a bratrství.

Magisterium církve pokračuje v tomto zápase i dnes. Otroctví totiž nezmizelo, stále je udržováno v některých muslimských zemích – a nejen tam. Ve vyspělých a demokratických zemích Západu vzniká jeho nová forma, která je ještě strašlivější než dřívější otroctví černochů dovezených z Afriky. Jedná se o mladé ženy a dívky z asijských, afrických, ale i východoevropských zemí, podvodně vylákané na Západ sliby výhodného zaměstnání a vysokých výdělků, které jsou posléze násilím donuceny k prostituci. Na této ohavnosti se živí řada tzv. „obchodníků s bílým masem“. Svatý stolec tuto problematiku několikrát na mezinárodních fórech ventiloval, bohužel marně. Otroctví tedy nezmizelo, ani obchod s otroky, po tažmo s otrokyněmi, tentokrát sexuálními. Boj proti tomuto pozůstatku starověkého pohanství je proto nadále aktuální.

Poznámky:

- (1) Carl Buehlmeier: *Die Kirchengeschichte I*, Paderborn 1958, str. 389n.
- (2) Cit. Colův překlad Nového zákona, úvod k listu Filemonovi.
- (3) Norbert Clasen: *Da gilt nicht mehr Sklave...*, Kirchliche Umschau 5/2014.
- (4) Tamtéž.
- (5) Srov. pozn. 1.
- (6) Srov. pozn. 3.
- (7) Tamtéž.
- (8) Tamtéž.
- (9) Vittorio Messori: *Czarne karty Kościola*, Katowice 1998, str. 36n.
- (10) Tamtéž.
- (11) Clasen, pozn. č. 3.
- (12) Messori, str. 219n.
- (13) Clasen, pozn. č. 3.
- (14) Tamtéž.
- (15) Tamtéž.
- (16) Tamtéž.
- (17) Tamtéž.
- (18) Jerzy Robert Nowak: *Církev a Velká francouzská revoluce*, Olomouc 2003, str. 16.
- (19) Clasen, pozn. č. 3.
- (20) Tamtéž.
- (21) Messori, str. 221.
- (22) Clasen, pozn. č. 3.
- (23) Tamtéž.

Vatikánské rukopisy budou zdarma přístupny na internetu

Během patnácti let má být digitalizováno více než 40 milionů stran manuskriptů uchovávaných ve Vatikánské knihovně. V rámci projektu neziskové organizace *Digita Vaticana* tak budou zpřístupněny široké veřejnosti vzácné písemnosti, k nimž mají nyní přístup jen specializovaní badatelé. Originály rukopisů budou uloženy v protiatomo-

vém krytu s regulovanou teplotou a vlhkostí, zatímco digitalizace umožní jejich studium zdarma na internetových stránkách Vatikánské knihovny. Jak řekl prefekt této renomované knihovny Cesare Pasini, digitalizace je de facto novým způsobem uchovávání tohoto světového dědictví.

Z www.radiovaticana.cz

Vězeňkyně Íránu

Každý rok více než 170 000 křesťanů položí život za víru, přes 200 milionů je brutálně pronásledováno a diskriminováno, a pronásledování hrozí dokonce polovinu miliard. Každých pět minut umírá pro svoji víru Kristův stoupenec.

**„Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?“
(Řím 8,35)**

Je to opravdový holocaust sdělovacími prostředky naprosto opomíjený. Právo křesťanů na náboženskou svobodu je dnes porušováno ve 130 zemích přesto, že je to náboženství, které se na světě nejvíce dynamicky rozvíjí. Pronásledování Kristových vyznavačů a jejich mučednictví vede k dalším početným obrácením, což je možné doložit například tím, že ročně přijme křest více než 150 000 Číňanů.

Ježíš dává na vědomí všem, kdo v něho věří, že budou nenáviděni a pronásledováni: „Budou vás všichni nenávidět pro mé jméno.“ (Mk 13,13); „Nenáviděli vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste náleželi světu, svět by miloval, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. Vzpomeňte si na slovo, které jsem vám řekl: Sluha není nad svého pána. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat – jestliže mé slovo zachovali, i vaše zachovají. Ale to vše vám učiní pro mé jméno, poněvadž neznají toho, který mě poslal.“ (Jan 15,18–21)

Ne všichni vědí, že z 50 států, kde ve skutečnosti neexistuje náboženská svoboda a svoboda slova, je 46 zemí muslimských. Například v Íránu počet křesťanů představuje pouze 0,6 % veškeré populace této země. Většina z nich jsou Arméni a Asyřané patřící k různým církvím. Nemají dovolenou žádnou misijní práci a náboženský kult je povolen pouze za zdmi svatyní a jen v mateřském jazyku: arménském a syrském. Ještě hůře se v této zemi zachází s křesťany obrácenými z islámu – s rodilými Íránci. Navzdory tomu jejich počet vzrostl za posledních 30 let 200krát: od asi 500 před revolucí na více než 100 000 v současnosti. Mnoho křesťanů hlásá evangelium s nasazením života. Když muslimové uslyší evangelium a zažijí setkání s milosrdným Božím Synem, jejich život se promění, zažívají skuteč-

nou vnitřní svobodu. Pokud někdo prožil osobní setkání se zmrtvýchvstalým Kristem, touží se o tu radostnou zvěst podělit s dalšími, i když jim hrozí pronásledování: „Život se zjevil, a my jsme ho viděli... Co jsme tedy viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám...“ (srov. 1 Jan 1,2–3)

V prvních stoletích byl Írán evangelizován mnohonárodní východní církví, jejíž základ tvořili Asyřané. Potomci těchto prvních íránských křesťanů byli násilně zislamizováni v 7. století, ale dnes se vracejí k víře svých otců. V našich časech se Duch Boží vylévá na Írán díky modlitbám mnoha křesťanů na celém světě.

Nejzávažnější otázky

Íránskou dívku Marii trápilo mnoho otázek. Kladla si otázky, co to je pravda, kdo je Bůh a zda je možné s ním navázat blízký vztah. Zaráželo ji také to, proč ona jako Íránka musí s Bohem hovořit v arabském jazyku, který nezná (je povinný při muslimské modlitbě). Marii mučilo také hodně otázek týkajících se islámu a jeho příkazů, a to ji frustrovalo. O tomto tématu vedla dokonce diskuse s dalšími, ačkoliv jí za to hrozilo vězení, nebo dokonce smrt či doživotí, jako se stalo jiným jejím vrstevníkům, kteří si dovolili kritizovat „jedinou správnou víru a vládu“...

V duchovním hledání jí pomáhala její sestra Širin, ačkoliv byla sama muslimkou. Přinesla jednoho dne malou knížičku



ku o Ježíšovi s názvem *Jeho jméno je nádherné*. V takovém státě, jako je Írán, kde se šíření veškeré nemuslimské náboženské literatury považuje za zločin, je velice obtížné získat Biblii nebo křesťanský tisk. „Už po přečtení první strany bylo mé srdce hluboce zasaženo,“ vyznává Maria. „Začala jsem plakat, poněvadž jsem pociťovala přítomnost Ježíše ve svém pokoji, těsně vedle sebe. Když jsem četla dál, cítila jsem se tak, jako bych to všechno už věděla, jako bych všechna ta slova již slyšela, a najednou jsem našla to, co jsem hledala tolik let: Kristovu lásku.“

Od toho okamžiku nastal v Mariině životě radikální obrat. „Kdo nalezne svůj život, ztratí jej; kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.“ (Mt 10,39) Vnitřně o tom přesvědčena, Maria tajně přijala křest v podzemí jednoho z teheránských kostelů. Poté začalo její srdce přetékat velikou touhou evangelizovat. Bez ohledu na hrozící nebezpečí se začala dělit o evangelium a věřila, že každý muslim potřebuje slyšet pravdu o spasení Ježíšem Kristem. Po roce a půl plodné evangelizační práce jela na teologické kurzy do Turecka, kde se seznámila s Marcelinou. Jejich přátelství bylo počátkem velké evangelizační vlny v Íránu...

Dívky chodily ulicemi, zastavovaly se v kavárnách, cestovaly do dalších íránských měst a vyprávěly o Ježíšovi, který z lásky k lidem obětoval svůj život, vstal z mrtvých a potvrdil tak své božství, dal lidem skutečnou svobodu. Pro íránské muslimy to byly naprosto nové zvěsti, poněvadž oficiální cenzura dovoluje tisknout pouze publikace, které Ježíše pod jménem Isa představují jako proroka islámu. Někteří evangelium odmítali, jiní kladli otázky, část lidí chtěla přijít na setkání a o Kristu a křesťanství se dozvědět víc.

Během tří let dokázaly dívky rozdat přes 20 000 výtisků Nového zákona! Byly dokonce i v městě Kom – svatém pro šíity, do kterého křesťané nesmějí vejít.

Uvěznění

Byl 5. březen roku 2009. V Íránu se blížily oslavy Nového roku, Nouruz. Znepokojená Širin zavolala své sestře Marii a vyprávěla jí svůj sen. Zdálo se jí, že se Maria dostala na nějaké hrozné místo, odkud byla potom vytažena a umístěna na jiném místě, pěkném, plném zeleně.

► Uslyšela rovněž hlas: „To se stane s tvou sestrou.“ Maria sestru uklidnila. Věděla přitom, že podobnou vizi měla také Marcelina. Bůh je připravoval na zkoušku, kterou měly projít... Po nějakou dobu se v jejich domě scházely malé skupinky iránských křesťanů. Maria a Marcelina v něm vedly dvě společenství: jedno sdružovalo mladé lidi, druhé bývalé prostitutky. Jejich dům se pro mnoho Íránců stal jediným přístupným chrámem, hlad po Božím slově byl obrovský. Bylo ale jen otázkou času, kdy se tajné služby začnou Marii a Marcelinou zabývat.

Všechno začalo před Novým rokem. Bez jakéhokoliv ohlášení nebo dovolení vpadli do jejich bytu basidi – členové iránské revoluční organizace, většinou analfabeti, lidé bezmezně oddaní vládě. Před zraky dívek protiprávně zničili jejich byt, přitom zabavili knihy a desky jako „doklad“ jejich „protistátní a vyzvědačské činnosti“. Spolu s těmito „doklady“ vzali na policejní stanici i křesťanky, aby tam učinily výpověď. Nikdo jim neuvěděl žádné obvinění. Basidi mohli dělat, co se jim zlíbilo. Stačila podezření, která se opírala o několikaměsíční sledování jejich činnosti před uvězněním.

Začaly výslechy. Padla série stále stejných otázek. Mnohokrát se opakovaly a jejich cílem bylo získat co největší množství informací, které by poškodily jak kamarádky, tak i další Íránce, kteří byli Kristem přivedeni k víře. Vyslyšající se neustále ptali: „Přijímáš obvinění ze zavádějící činnosti zaměřené proti vládnoucí politické moci a urážející náboženské vedení? Přijímáš obvinění ze zavádění křesťanství v Íránu? Přijímáš obvinění z šíření Bible a evangelizování lidí v teheránské restauraci? Do jakého kostela chodíš? Ve kterém kostele jsi byla pokřtěna?“

Věznění

První dva týdny prožily Maria a Marcelina ve vězení Wozara. Bylo to ohavné místo, kde vězně drželi 2–3 dny, než začal soud projednávat jejich případ. Obě křesťanky tu dobu od začátku využívaly k modlitbě a evangelizaci. Pokusily se také vrátit vězení poněkud lidský vzhled, kromě jiného také uklizením. Tím velice překvapily dozorkyně, které byly zvyklé na často drastické chování zadržovaných kriminálnic.



Marcelina Amirizadehová
a Maria Rostampourová

Pro mnoho žen vězňených spolu s Marií a Marcelinou se ten čas stal skutečným požehnáním. Maria vzpomíná: „Bůh nás vyloženě zavaloval vlnami lidí hledajících pravdu. Životní podmínky byly strašné, ale nemusely jsme cestovat! Kromě toho jsme mohly se svými spoluvězeňkyněmi otevřeně mluvit o Ježíši, protože by nikdo nevlézl do toho rejdiště kryš, aby nás potají poslouchal.“

Jednoho dne vzali Marii k výslechu. Pokládali jí stejné otázky jako obvykle: Z čeho jste byly obviněny? Šířily jste křesťanství? Inspektor, který ji vyslyšal, ji v jedné chvíli poprosil, aby mu řekla něco víc o Ježíšovi. Když slyšel radostnou novinu, že Ježíš Kristus zemřel za každého člověka, že ve své smrti a zmrtvýchvstání odpustil všechny hříchy a dává nám věčný život, v jeho očích se objevily slzy. Slova evangelia zjevně zasáhla jeho srdce. Pokoušel se to skrýt a řekl: „Nikomu už neříkejte to, co jste řekla mně. Přivádí vás to do problémů. (...) Držte se pevně své víry. (...) Vypadá to, že brzo budete volná.“

Doba zkoušek ale ještě neskončila. Propuštění Marie s Marcelinou záviselo na rozmarech soudce. Soudce kupodivu souhlasil s jejich propuštěním, ale s podmínkou, že zaplatí nepřiměřeně vysokou kauci. Protože dívky neměly k dispozici takovou sumu peněz, zůstaly vězeňkyněmi svědomí i nadále. Byly umístěny do věznice Ewin.

Ve věznici Ewin

Vězení Ewin je proslulé ve špatném smyslu a zahalené tajuplným mlčením. Většina politických vězňů, kteří se tam dostanou, si odbývá předlouhé tresty nebo umírá za nevyjasněných okolností. Používá se tam rafinované mučení; nási-

lí a bití je na denním pořádku. Vzhledem k počtu vězňených intelektuálů se té věznici s ironií říká „univerzita Ewin“. Maria a Marcelina se dostaly na oddělení politických vězňů.

Když ještě byly na svobodě, Maria a Marcelina často rozvažovaly o tom, jak vypadá život za zdmi a zda budou mít někdy příležitost i tam hlásat evangelium. Nyní je Pán postavil do naprostého centra tohoto místa a ony je začaly měnit na živou církev.

Sepida byla jednou z prvních žen, které se staly jejich kamarádkami. Ještě na svobodě pracovala jako novinářka a komentátorka politického dění. Ve vězení se octla kvůli spojení s členy své rodiny, kteří bojovali proti iránskému režimu. Když ji Maria vypověděla, jak si Ježíš Kristus získal její srdce a vnitřně ji proměnil, Sepida zašeptala se slzami v očích: „Nikdy jsem si nemyslela, že mě Kristus tak silně uchvátí. Dívám se teď na váš život a na cestu, kterou jste si vybraly, s velkou úctou, větší než kdy jindy. Chtěla bych, aby se mi to také stalo. Chtěla bych potkat Ježíše Krista.“

Další Íránka, Mana, byla uvězněna zároveň s manželem za krádež státních peněz. Narodila se v bohaté rodině. Její otec se politicky angažoval – a zaplatil za to životem. Jeho smrt znamenala pro Manu velkou ránu. Tenkrát vlastně odmítla islám. Žila v přesvědčení, že Bůh ji už nemiluje, když jí vzal otce, a ona spáchala strašlivý hřích odpadlictví. Marcelina jí začala vyprávět o Ježíšovi a po několika setkáních ji přesvědčila, že Pán Bůh ji nikdy nezavrhl a stále ji miluje. Vysvětlovala Maně: „Opravdu jsi ztratila svého pozemského otce, ale skutečným Otcem nás všech je náš Pán, Ježíš Kristus, který tě nikdy neopustí.“ Mana uvěřila jejím slovům, poprosila ji o modlitbu a od té doby se v jejím životě začaly dít zázraky a ukazovat znamení, jež svědčila o tom, jak Kristus působí v životě lidí, kteří v něho uvěřili a naprosto mu důvěřují.

Jednoho dne Mana zatoužila číst Písmo svaté. Ale jak najít Bibli v muslimském vězení? O něco později Marcelina uklízela pod lůžkem jedné z vězňených. Našla staré pouzdro, které tam někdo zanechal při odchodu z vězení. Chtěla je vyhodit na smetiště, ale pro každý případ se podívala dovnitř. Jaký byl její údiv, když me-

Benedikt XV. o první světové válce

zi potrhanými papíry našla kapesní verzi evangelia podle svatého Lukáše v perském jazyku. „Těžko popsat mé pocity, když jsem po tak dlouhé přestávce mohla znovu číst Písmo svaté. Každá strana, každé slovo, každé písmeno bylo požehnáním. Skutečná hostina pro vyhladovělou duši!“ Později se spolu s Marií rozhodla o tento objev se podělit s dalšími vězeňkyněmi. Díky tomu hodně z nich přečetlo evangelium – a jednou z nich byla i Mana. Takovým způsobem Bůh zázračně odpověděl na přání poznat jeho slovo a dotýkal se srdcí vězněných žen.

Propuštění a nucená emigrace

Uplynulo devět měsíců, než byly Maria a Marcelina vězněné bez jakýchkoliv oficiálně vyslovených obvinění neočekávaně propuštěny. Velkou roli v jejich osvobození měly modlitby tisíců křesťanů na celém světě, stejně i tlak světového mínění, a to jak organizací křesťanských, tak i těch, co bojují za dodržování lidských práv. Dokonce i iránská televize o nich uvedla reportáž. Byl to opravdový zázrak ve státě, kde křesťané hynou často za nevyjasněných okolností.

Návrat Marie a Marceliny domů nebyl snadný. Kamarádky si uvědomovaly, že každý jejich pohyb je teď sledován tajnými službami. Kdyby se jejich známí s nimi třeba jen jedenkrát setkali, byli by ohroženi vězněním a mučením. „Znala nás celá země,“ říkala Marcelina, „takže tajná evangelizace starým způsobem nebyla možná. Kdyby nás náboženští extrémisté zavraždili, vláda by je pravděpodobně za tu vraždu odměnila.“ Nakonec se Maria a Marcelina s bolestným srdcem rozhodly odjet a koncem května roku 2010 opustily Írán, zanechaly tam rodiny a přátele. Když opouštěly svou vlast, ženy se modlily, aby co nejdříve přišel den, kdy bude v Íránu možné úplně svobodně hlásat evangelium a Bůh dá obyvatelům této pěkné země „olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo beznaděje“ (Iz 61,3). Modleme se, aby ta doba přišla co nejrychleji a aby co nejvíce lidí v Íránu a jiných zemích, kteří neznají Krista, ho poznalo a světilo mu celý svůj život.

Bohužel rovněž v Evropě a Spojených státech amerických, tedy v zemích stabilní demokracie, liberální a levicové vlády křesťanství diskriminují. Prostřednictvím

Dnes uplynulo sto let od sarajevského atentátu, po kterém se rozpoutalo „hrůzné vraždění, které je ostudou Evropy“, jak 28. července 1915 napsal Benedikt XV. Tentýž papež o necelý rok později (4. března 1916) mluvil v téže souvislosti o „sebevraždě civilizované Evropy“ a krátce nato o „nejtemnější tragédii lidské nenávisti a nepřičetnosti“.

Dne 1. srpna 1917 napsal Benedikt XV. list vládám válčících stran, ve kterém píše: „Na sklonku prvního roku války jsem se na vás obracel s vroucí pobídkou k nastoupení cesty vedoucí ke stabilnímu a důstojnému míru. Bohužel, nebyl jsem vyslyšen. Válka zavile pokračovala další dva roky a přinesla další hrůzy, stala se ještě krutější a šířila se po zemi, na moři, ba dokonce i ve vzduchu, odkud na bezbranná města, klidné obce a jejich obyvatele dopadala smrt a útrapy. Nikdo si dnes neumí představit, jak by se rozmnožilo a prohloubilo zlo, kdyby se k těmto krvavým třem letům přidaly ještě další měsíce, neřku-li roky. Má se snad civilizovaný svět stát polem smrti? A Evropa, tak slavná a kvetoucí, má upadnout nebo být stržena do všeobecného šílenství, do propasti, vstříc skutečné sebevraždě?“ Takto se Benedikt XV. obracel k vládcům a zároveň, jak napsal, „nepřestával vroucně prosit Toho, který má v rukou osudu národů“.

Po celou válku tento papež nepřestával apelovat na „morální sílu práva“ a vybízet k odzbrojení, aby byla učiněna přítrž „tomuto děsivému válčení“, které se s každým dalším dnem jasněji

jeví jako „zbytečné krveprolití“. Ještě během války se zásluhou jeho diplomatických iniciativ mohli mnozí váleční zajatci vrátit ke svým rodinám. Během jeho pontifikátu nicméně došlo k tragickému masakru arménských a také chaldejských křesťanů na území Turecka, kterému se marně snažil předejít.



Papež Benedikt XV.

Na konci války Benedikt XV. znovu navázal diplomatické vztahy s Francií a dalšími státy a roku 1920 napsal první encykliku o míru *Pacem Dei munus*, ve které upozorňuje na křehkost míru, který není založen na smíření. Za jeho snahy o mír byla v Konstantinopoli ještě za jeho života zbudována tureckým lidem k jeho cti monumentální sedmimetrová socha, na jejímž podstavci byla vryta dedikace: „Východ na znamení úcty Benediktu XV., velkému papeži světové tragédie a dobrodinci národů, který nehleděl na národní či náboženskou příslušnost.“

Milan Glaser, Česká sekce Rádia Vatikan, 28. 6. 2014

masové propagandy vzbuzují nenávist vůči němu, jménem tolerance omezují náboženskou svobodu křesťanů. Činí to – jak tvrdí – jménem „multikulturalnosti“ a „tolerance“ s jednou výjimkou, a tou je naprostý nedostatek tolerance a antipatie k učení katolické církve. Tato situace nás musí povzbuzovat k odvážnému hlásání evangelia slovem i příkladem vlastního života. Ježíš nám dodává odvalu a ujasňuje nám, že těm, kdo v něho věří, bude nakonec patřit vítězství: „Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemo-

hl svět.“ (Jan 16,33) A ujišťuje: „Kdo vytrvá až do konce, bude spasen.“ (Mk 13,13) Blahoslavení jsou ti, kteří i přes pronásledování zachovávají věrnost Kristu: „Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích.“ (Mt 5,10–12)

Z *Mitujcie się!* 1/2014 přeložila -vv-

Malá Arabka - blahoslavená Maria od Ukřižovaného Ježíše (1)

Muslim se rozběsil, vytáhl meč a jedním seknutím Marii podřízl hrdlo. Potom žena a matka pomohly tělo zabalit do prostěradla a vyhodili je na pusté místo.

Tak začal příběh mučednictví blahoslavené Marie od Ukřižovaného Ježíše (Malé Arabky). Díky hluboké, prosté víře prožívala svůj život v blízkosti Ježíše, Panny Marie, andělů a svatých. Rozmlouvala s nimi tak jako se sestrami z kláštera. Přítomnost nadpřirozené skutečnosti vnímala stejně reálně jako materiální svět, který nás obklopuje. Její život byl bohatý na extáze, bilokace, zjevení, levitace, stigmata, prorocství, mystické stavy i boje s démony.

Svatí jsou zdrojem nadpřirozeného světla ve světě. Poukazují na existenci duchovního rozměru skutečnosti, která nás

obklopuje. Ukazují na skutečnou přítomnost Boha ve Svaté Trojici jediného, který nás miloval tak, že se stal skutečným člověkem, vzal na sebe všechny naše hříchy, utrpení a smrt, aby nás všechny skrze svou smrt a zmrtvýchvstání zachránil.

Dětství

Maria Baouardy, kterou nazývali Malá Arabka (blahoslavená Maria od Ukřižovaného Ježíše), se narodila 5. ledna 1846 v malé vesnici Ibillin, která leží v půli cesty mezi Nazaretem a Haifou. Její rodiče byli horliví katolíci východního obřadu. Poněvadž nechtěli přestoupit na islám, ocitali se častokrát ve vězení, byl jim zabavován majetek, museli měnit místo pobytu. Potkalo je ještě jiné, obzvláštní trápení - v průběhu řady let jim po narození zemřelo 12 dětí. Vydali se tedy na pouť



Blahoslavená Maria od Ukřižovaného Ježíše

do Betléma, aby si u jeskyně Božího Narození vyprosili tu milost, aby jim dítě zůstalo naživu. Byli vyslyšeni - narodila se jim dcerka Maria a za rok syn Pavel.

Když měla Maria tři roky, zemřel jí otec; za několik dní poté zemřela i její matka. Děvčátko adoptoval bohatý strýček a jejího bratra vychovávala teta. Maria vzpomínala, že když asi ve věku pěti let velice prožívala smrt malých ptáčků, uslyšela ve svém srdci hlas: „Všechno pomijí! Jestliže mi daruješ své srdce, já v něm zůstanu navždy.“ Už tenkrát celý svůj život darovala Kristu. Když měla osm let, přijala s velikou radostí první svaté přijímání. Krátce poté se strýčkova rodina i s ní přestěhovala do Alexandrie v Egyptě.

Mučednictví

Když měla Maria 12 let, dozvěděla se, že jí strýček našel snoubence a že jí chce provdat. Začala dostávat šperky a hedvábné oblečení vyšívané zlatem a stříbrem. Maria si nepřipouštěla myšlenku na manželství, protože Bohu slíbila, že zůstane celý život pannou. Celou noc se modlila. Tehdy se jí zjevila Matka Boží, která jí řekla: „Marie, budeš-li poslušná mých vnučutí, budu s tebou, ničeho se neboj.“ Po modlitbě si dívka ustříhla své dlouhé vlasy.

Když příští den strýček uspořádal slavnostní hostinu před blížící se svatbou, Maria mu na podnose přinesla svoje ustřížené vlasy. Bylo to znamení, že touží po tom, zůstat pannou a patřit pouze Ježíšovi. Toto gesto strýce tak rozhněvalo, že Marii veřejně udeřil. Za trest z ní udělal služku a zakázal jí - což pro ni bylo největším utrpením - chodit do kostela. Všemi opuštěná, opřela celou svou naději o Krista a odvážně setrvala ve svém rozhodnutí. Po třech měsících neustálého poko-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

se. Celý zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Jeden rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá zrna na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prstí; hned sice vyklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní; trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobná, jiná šedesátinásobná, jiná třicetinásobná. Kdo má uši, slyš!“

Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“ On odpověděl: „Vám je dáno znát tajemství nebeského království, ale jim to dáno není. Kdo má, tomu bude dáno, a bude mít nadbytek. Ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, protože vidí, a přece nevidí, slyší, a přece neslyší, ani nerozumějí. Plní se na nich Izaiášovo prorocství: „Budete stále poslouchat, a neporozumíte, ustavičně budete hledět, a nevidíte. Otapělo totiž srdce tohoto lidu. Uši ma-

jí nedoslýchavé a oči zavřeli, aby očima neviděli, ušima neuslyšeli, srdcem neporozuměli a neobrátili se - a já je neuzdravil.“ Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli. Vy tedy poslyšte, jaký je smysl podobenství o rozsévači. Když někdo slyší slovo o (Božím) království a nechápe, přijde ten Zlý a obere ho o to, co bylo v jeho srdci zaseto: to je ten, u kterého bylo zaseto na okraj cesty. Na skalnatou půdu bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a hned ho s radostí přijímá, ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadne. Do trní bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, ale světské starosti a záliba v bohatství slovo udusí, takže zůstane bez užitku. Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek, a vydá jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinásobný.“

řování se Maria zatoužila setkat se svým bratrem Pavlem. Napsala mu dopis a zanesla ho k sousedovi, muslimovi, který se chystal do Nazareta, kde bydlel její bratr. Maria sousedovi pověděla o svém osudu. Muž ji vyslechl, avšak hlavní příčinu zla viděl v katolickém náboženství. Proto Marii nabídl, aby se stala muslimkou a žila v jeho rodině. Když odpověděla, že Ježíše nikdy nezradí a že pravá víra je hlášána jenom v katolické církvi, muslim se rozběsnil, vytáhl meč a jedním seknutím podřízl Marii hrdlo. Poté mu žena a matka pomohly tělo zabalit do prostěradla a vyhodili je na pusté místo.

Maria vzpomíná, že se po podřezání hrdla ocitla v nebi. Vládl tam nepředsta-

šiji zůstala velká jizva dlouhá 10 cm a široká 1 cm. O mnoho let později, v karmelu ve Francii, sestru Marii prohlížel lékař, který byl ateista. Tvrdil s údivem, že osoba, která utrpěla takovou ránu, to vůbec neměla přežít, poněvadž jí úder poškodil několik obratlů. Vnímal to jako znamení existence neviditelné, nadpřirozené božské skutečnosti.

Služebná

Maria zůstala úplně sama. Našla si práci jako služka, pracovala v Alexandrii, v Jeruzalémě, v Bejrútu i v Marseille. Měnila často místa pobytu, ale nejděle chtěla pracovat tam, kde to pro ni bylo nejtěžší a kde s ní špatně zacházeli.

Radila jí, aby byla vždy spokojená a za všechno děkovala Bohu, zvláště tehdy, když se jí dotkne nějaké trápení. Varovala ji, aby nikdy nenaslouchala satanovu lstivému našeptávání a vyhýbala se jeho nástrahám. Oznámila také Marii, že pojede do Francie a stane se řeholní sestrou, že bude velmi trpět a svou rodinu už nikdy neuvidí.

vitelný jas a radost nesobecké lásky Boha v Trojici jediného, Panny Marie, andělů a svatých. Maria tam také potkala své rodiče a uslyšela slova: „Tvoje kniha ještě není napsána.“ Tehdy vidění nebe skončilo.

Dívka se probudila v jeskyni; ležela na skromném lůžku. Vedle ní seděla překrásná žena v modrém oděvu a sešivala jí ránu na hrdle. Starala se o ni s velikou láskou asi měsíc. Během té doby děvče spalo, nic nejedlo a pěstounka jí vodou svažovala rty. V posledním dnu léčení dala Marii talíř polévky, která jí výjimečně chutnala, a řekla, že Pán Bůh se stará o všechny její potřeby. Ať Bohu naprosto doufá a miluje ho celým srdcem. Radila jí, aby byla vždy spokojená a za všechno děkovala Bohu, zvláště tehdy, když se jí dotkne nějaké trápení. Varovala ji, aby nikdy nenaslouchala satanovu lstivému našeptávání a vyhýbala se jeho nástrahám. Oznámila také Marii, že pojede do Francie a stane se řeholní sestrou, že bude velmi trpět a svou rodinu už nikdy neuvidí.

Tajemná pěstounka Marii zavedla do jednoho z kostelů v Alexandrii, aby se tam vyzpovídala, a poté zmizela. Teprve později si Maria uvědomila, že ta tajemná pěstounka byla samotná nejsvětější Panna Maria. Dívka se úplně uzdravila, ale na její

V Bejrútu onemocněla a přišla o zrak. Nemoc byla nevyléčitelná. Po čtyřiceti dnech úplné slepoty Maria poprosila Matku Boží o uzdravení. Byla vyslyšena. Zjevila se jí Matka Boží a uložila jí tři podmínky: naprostou poslušnost, dokonalou lásku a úplnou důvěru v Boha. S přítomností Matky Boží byl spojen veliký jas a nádherná vůně v celém domě. Všichni obyvatelé se seběhli do pokoje nemocné Marie a potvrdili, že se zcela uzdravila.

Maria se vyznačovala neobyčejně hlubokou a prostou vírou. Během bouře na

moři, kdy lodi hrozilo potopení, Maria klečela na palubě, spínala ruce v horoucí modlitbě a prosila Ježíše, aby se moře utišilo. Bouře okamžitě přestala a loď byla zachráněna. Dívka promluvila: „Kdybychom měli velikou víru, tehdy bychom od Boha všechno dostali.“

Po několika letech potulování přijela Maria v květnu 1863 do Francie a začala pracovat jako služebná v Marseille. Denně přijímala Eucharistii a dlouho se modlila. Dostávalo se jí tam neobyčejných milostí. Jednoho dne po přijetí svatého přijímání zažila extázi, která trvala čtyři dny. Všechny pokusy lékaře navrátit ji do normálního života se ukázaly jako zbytečné. Duchovní vůdce Marii přikázal, aby vypověděla, co tehdy prožila. Dívka přiznala, že zažila skutečnosti nebe, očistce a pekla. Viděla Ježíše Krista, nejsvětější Pannu uprostřed apoštolů, mučedníků, velkého počtu panen a těch, kteří na zemi prošli velikým utrpením. Vzpomínala: „Viděla jsem sebe samotnou maličkou jako úplně nic, ale přesto jsem cítila, že mě ty duše s velkou radostí braly do náručí.“

Na radu zpovědníka vstoupila Maria v roce 1865 do řádu sester svatého Josefa od Zjevení. Během postulátu konala nejjednodušší práce. Často mívala extáze během Eucharistie a modliteb, dvakrát týdně prožívala Ježíšovo bolestné utrpení a smrt. Na jejím těle se objevovala stigmata, rány krvácející po korunování trním a ukřižování. Ty mimořádné stavy si sestry vykládaly chybně a Maria byla z řádu propuštěna.

(Pokračování)

Z Mijujcie się! 1/2014 přeložila -vv-

Církev: příslušnost k Božímu lidu - dokončení ze str. 2

nám jde vstříc a dává se poznat. A to je příslušnost k církvi. Pamatujte si dobře: být křesťanem znamená patřit k církvi. Jméno je křesťan, příjmením je příslušnost k církvi.

Drazí přátelé, prosme Pána, aby nám na přímluvu Panny Marie, Matky církve, udělil milost nepodlehnout nikdy pokušení myslet si, že se můžeme obejít bez druhých, bez církve, že se můžeme zachránit sami a být la-

boratorními křesťany. Naopak, není možné milovat Boha a nemít rád bratry, nelze milovat Boha mimo církev. Není možné být ve společenství s Bohem a nebýt v církvi. Nemůžeme být dobrými křesťany jinak než spolu se všemi, kteří se snaží následovat Pána Ježíše, tedy jako jediný lid, jediné tělo, kterým je církev.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán*



Pondělí 14. 7. 2014: 6:05 Vatican magazine (776. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** V pohorách po horách – Sokolie **6:45** Propast **7:15** Outdoor Films s Marianem Jiřím Huskem (13. díl) **8:50** Přejeme si... **9:05** Na pořadu rodina – Pěstounská rodina **10:10** BET LECHEM – vnitřní domov (30. díl): Pravoslavi v běloruském Minsku **10:25** Stretko **11:20** Výchovný systém Dona Boska: Pouze láska vychovává **11:40** Sedmihlásky – Či to koničky **11:45** Ovce.sk: Maškarní ples **11:55** Z pokladů duše: Anna Macková – Musíme přijímat lidi takové, jací jsou [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Devítka na Dostavníku 2012 **13:10** Deník Otty Wolfa a osudy jeho rodiny **13:50** Vatican magazine (776. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:25** Listy z osamělého ostrova: List do Sard (5. díl): Zpráva pro mrtvé **14:55** Noční univerzita: P. Amedeo Ferrari, OFM – Zodpovědnost a volba **16:00** Můj Bůh a Walter: Zpověď **16:15** Kultura života – Bioetika: Legalizace eutanazie **16:50** Bol som mimo: Branislav Škripek **18:05** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova [P] **18:25** Sedmihlásky – Či to koničky **18:30** Ovce.sk: Cudzí mobil [P] **18:35** Sestra Sára **19:00** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **19:10** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke **19:30** Přejeme si... **19:45** Zprávy z Věčného města: 14. 7. 2014 [P] **19:55** Z pokladů duše: Anna Macková – Musíme přijímat lidi takové, jací jsou **20:00** Jde o život (2. díl): Modlitba I. **21:30** Na koberečku – Camino Francés **21:40** Terra Santa News: 9. 7. 2014 **22:05** Noemova pošta: červenec **23:35** Vatican magazine (776. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:10** Noční univerzita: Ján Buc – Dělat těžké věci **1:10** Noční vysílací přestávka.

Úterý 15. 7. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 14. 7. 2014 **6:15** Má vlast: Plumlov **7:25** Můj Bůh a Walter: Zpověď **7:40** Cesta k andělům (70. díl): Hana Scharřfová **8:30** Stretko **9:25** Melódia dúhy **9:40** Jezuité o: Exorcismus **10:05** Vatican magazine (776. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:40** Noční univerzita: Ján Buc – Dělat těžké věci **11:40** Sedmihlásky – Či to koničky **11:45** Ovce.sk: Cudzí mobil **11:48** Starobělské Lurdy **11:55** Z pokladů duše: P. Petr Dujka – Tři roviny člověka [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (32. díl): Dechovka **12:35** Zprávy z Věčného města: 14. 7. 2014 **12:45** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke **13:05** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **14:10** Na východ od Říma **14:25** Noemova pošta: červenec **16:00** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **16:10** Přejeme si... **16:25** Hluk **16:40** Lidé, kteří milují život **17:05** BET LECHEM – vnitřní domov (30. díl): Pravoslavi v běloruském Minsku **17:20** V pohorách po horách – Sokolie **17:30** Vyržet a nepadnout **18:00** Cirkus Noeland (1. díl) **18:30** Ovce.sk: Ohňostroj [P] **18:35** Sedmihlásky – Či to koničky **18:40** Hermie a jeho přítel: Buzby a neposlušné děti **19:10** Čeští salesiáni v Bulharsku **19:25** Budu pomáhat: Obecně prospěšná společnost – cukrárna Cukrárna **19:35** Zpravodajské Noeviny: 15. 7. 2014 [P] **19:50** Z pokladů duše: P. Petr Dujka – Tři roviny člověka **20:00** Misie na živo – Misijní společnost Vincenta de Paul **21:00** Interview s milosrdnou láskou: Sv. Vincent de Paul & Sv. Lujza de Marillac **21:45** Zpravodajské Noeviny: 15. 7. 2014 **22:05** Zprávy z Věčného města: 14. 7. 2014 **22:15** Noční univerzita: John Eldredge – Velký příběh **23:00** Terra Santa News: 9. 7. 2014 **23:50** Přejeme si... **0:10** Outdoor Films s Marianem Jiřím Huskem (13. díl) **1:40** Noční vysílací přestávka.

Středa 16. 7. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 15. 7. 2014 **6:20** Noční univerzita: P. Amedeo Ferrari, OFM – Zodpovědnost a volba **7:25** Sestra Sára **7:50** Charita Veselí nad Moravou **8:05** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke **8:25** Zprávy z Věčného města: 14. 7. 2014 **8:35** České Radio Vaticana **8:45** Budu pomáhat: Obecně prospěšná společnost – cukrárna Cukrárna **8:55** Misie na živo – Misijní společnost

Vincenta de Paul **10:00** Věrní odkazu sv. Cyrila a Metoděje **10:35** Cvrlikání (22. díl): Jitka Šuranská **11:45** Ovce.sk: Ohňostroj **11:48** Sedmihlásky – Či to koničky **11:55** Z pokladů duše: Martin Petiška – Mít domov v srdci [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá na Květný pátek ze Sloupu v Moravském Krasu **13:15** Jde o život (2. díl): Modlitba I. **14:45** Stretko **15:40** Zpravodajské Noeviny: 15. 7. 2014 **16:00** Jak potkávat svět (5. díl): Se Zdeněkem Pololánkem **17:20** Můj Bůh a Walter: Manželství [P] **17:35** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **18:00** Vatican magazine (776. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Ovce.sk: Hrubokrk [P] **18:40** Sedmihlásky – Či to koničky **18:45** Jak si mě našel Antonín z Padovy **19:30** Zprávy z Věčného města: 14. 7. 2014 **19:40** Přejeme si... [P] **19:55** Z pokladů duše: Martin Petiška – Mít domov v srdci **20:00** Léta letí k andělům (63. díl): Milan Novák **20:20** Noční univerzita: David Říman – Bojová umění: ANO, či NE?! [P] **21:10** Má vlast: Plumlov **22:25** Listy z osamělého ostrova: List do Sard (5. díl): Zpráva pro mrtvé **22:55** Na pořadu rodina – Nevzdali jsme to **0:00** Jezuité o: Exorcismus **0:20** Hlubinami vesmíru **1:00** Noční vysílací přestávka.

Čtvrtek 17. 7. 2014: 6:05 Bol som mimo: Branislav Škripek **7:15** Platinové písničky (32. díl): Dechovka **7:45** Hluk **8:00** Sestra Sára **8:25** Outdoor Films s Marianem Jiřím Huskem (13. díl) **10:00** Noemova pošta: červenec **11:30** Přejeme si... **11:45** Ovce.sk: Hrubokrk **11:50** Sedmihlásky – Či to koničky **11:55** Z pokladů duše: P. Pavel Rousek – Bůh nešetří na kráse [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Má vlast: Plumlov **13:15** Obec Cífer **13:35** Jde o život (2. díl): Modlitba I. **15:05** Cirkus Noeland (1. díl) **15:35** Salesko **16:00** Zpravodajské Noeviny: 15. 7. 2014 **16:15** Kultura života – Bioetika: Paliativní medicína **16:45** Melódia dúhy **17:00** V pohorách po horách – Sokolie **17:10** Léta letí k andělům (63. díl): Milan Novák **17:30** Oázy Perlového ostrova **18:00** Hermie a jeho přítel: Buzby a neposlušné děti **18:30** Ovce.sk: Ruky hore [P] **18:33** Sedmihlásky – Či to koničky **18:35** Cesta k andělům (70. díl): Hana Scharřfová **19:25** Budu pomáhat: Dětský domov Strančice [P] **19:35** Zpravodajské Noeviny: 17. 7. 2014 [P] **19:50** Z pokladů duše: P. Pavel Rousek – Bůh nešetří na kráse **20:00** Jak potkávat svět (6. díl): s Evou Dřízgovou–Jirušovou **21:10** Kus dřeva ze stromu: Ořech [P] **21:25** Zpravodajské Noeviny: 17. 7. 2014 **21:40** Oblastní charita Znojmo: Rodinný sociální asistent [P] **22:00** Jezuité o: Exorcismus **22:20** Vatican magazine (776. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **22:50** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **23:10** Deník Otty Wolfa a osudy jeho rodiny **23:45** Čeští salesiáni v Bulharsku **0:05** Zpravodajské Noeviny: 17. 7. 2014 **0:20** Můj Bůh a Walter: Manželství **0:35** Jak si mě našel Antonín z Padovy.

Pátek 18. 7. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 17. 7. 2014 **6:20** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **6:40** Stretko **7:35** Až na konec světa **8:35** Listy z osamělého ostrova: List do Sárđ (5. díl): Zpráva pro mrtvé **9:05** Noční univerzita: David Říman – Bojová umění: ANO, či NE?! **10:00** Na koberečku – Camino Francés **10:10** Jde o život (2. díl): Modlitba I. **11:45** Ovce.sk: Ruky hore **11:50** Sedmihlásky – Či to koničky **11:55** Z pokladů duše: P. Tomáš Hoffman – Krása není zakázaná [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z katedrály Sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze: Svatojánské Navalis 2014 **13:35** Léta letí k andělům (63. díl): Milan Novák **13:55** Devítka na Dostavníku 2012 **14:20** Sestra Sára **14:45** Bol som mimo: Branislav Škripek **16:00** Zpravodajské Noeviny: 17. 7. 2014 **16:15** Charita Veselí nad Moravou **16:30** Don Rua – nástupce **16:55** Misie na živo – Misijní společnost Vincenta de Paul **18:00** O kom, o čem: Vlastimila Česková **18:25** Sedmihlásky – Či to koničky **18:30** Hermie a přítel v nouzi [P] **18:35** Hornolidečko – Valašská Senice **18:45**

Můj Bůh a Walter: Manželství **19:00** Kus dřeva ze stromu: Ořech **19:15** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **19:40** Zprávy z Věčného města: 18. 7. 2014 [P] **19:50** Z pokladů duše: P. Tomáš Hoffman – Krása není zakázaná **20:00** Kulatý stůl – Pražské Jezulátko **21:30** Pastýř na člunu **21:50** Na koberečku – Camino Francés **22:05** Cesta k andělům (70. díl): Hana Scharřfová **22:55** Přejeme si... **23:10** Brána pouťníků: Oratorium Jiřího Pavlíci **0:20** V pohorách po horách – Sokolie **0:30** Kultura života – Bioetika: Paliativní medicína.

Sobota 19. 7. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 18. 7. 2014 **6:15** Hornolidečko – Valašská Senice **6:25** Kultura života – Bioetika: Paliativní medicína **7:00** Výchovný systém Dona Boska: Pouze láska vychovává **7:15** Sestra Sára **7:40** Jezuité o: Exorcismus **8:00** Léta letí k andělům (63. díl): Milan Novák **8:25** Cirkus Noeland (1. díl) **8:55** Sedmihlásky – Či to koničky **9:00** Hermie a jeho přítel: Buzby a neposlušné děti **9:35** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **9:55** Deník Otty Wolfa a osudy jeho rodiny **10:30** UNITED 2013: Jeden život **10:55** Na pořadu rodina – Povolání dětí **11:55** Z pokladů duše: P. Pavel Šupol – Kytary v kostele [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 17. 7. 2014 **12:25** Jak si mě našel Antonín z Padovy **13:05** Zprávy z Věčného města: 18. 7. 2014 **13:15** Přejeme si... **13:35** Hluk **13:50** Jak potkávat svět (6. díl): s Evou Dřízgovou–Jirušovou **15:00** Hornolidečko – Valašská Senice **15:10** Čeští salesiáni v Bulharsku **15:25** Platinové písničky (32. díl): Dechovka **16:00** Hlubinami vesmíru **16:40** Karmelitky z Nenshatu **16:55** Klapka s ... (70. díl): Petrem Baranem **18:00** Listy z osamělého ostrova: List do Filadelfie (6. díl): Hledat otevřené dveře [P] **18:30** Sedmihlásky – Či to koničky **18:35** Hermie a přítel v nouzi **18:45** Misie na živo – Misijní společnost Vincenta de Paul **19:50** Z pokladů duše: P. Pavel Šupol – Kytary v kostele **20:00** Tajemství Jana Pavla II.: Z Fatimy k pádu komunismu **20:45** Můj Bůh a Walter: Manželství **21:00** Milovať až do zabudnutia **21:55** Zprávy z Věčného města: 18. 7. 2014 **22:05** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **22:45** Oblastní charita Znojmo: Rodinný sociální asistent **23:00** Noční univerzita: P. Amedeo Ferrari, OFM – Zodpovědnost a volba **0:05** Devítka na Dostavníku 2012 **0:25** Lidé, kteří milují život **0:50** Malování jehlou.

Neděle 20. 7. 2014: 6:15 Sestra Sára **6:40** Oázy Perlového ostrova **7:05** Jak potkávat svět (6. díl): s Evou Dřízgovou–Jirušovou **8:20** Hluk **8:35** Bol som mimo: Branislav Škripek **9:55** Na koberečku – Camino Francés **10:05** Zprávy z Věčného města: 18. 7. 2014 **10:15** Z pokladů duše: Prof. PhDr. Jan Sokol, Ph.D., CSc. – Křesťan má odpovědnost [P] **10:30** Primiční mše svatá P. Karla Skočovského: z kostela sv. Jana Křtitele ve Slušovicích [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajský souhrn týdne **13:10** Platinové písničky (33. díl): Dechovka **13:45** Tajemství Jana Pavla II.: Z Fatimy k pádu komunismu **14:30** Oblastní charita Znojmo: Rodinný sociální asistent **14:55** Noční univerzita: David Říman – Bojová umění: ANO, či NE?! **15:35** Marcel Van – skrytý apoštol lásky **16:35** Hermie a jeho přítel: Zbytečná hádanka **17:00** Cirkus Noeland (2. díl) **17:30** Sedmihlásky – A co jsi podělal, Janošku **17:35** Můj Bůh a Walter: Manželství **17:50** Zprávy z Věčného města: 18. 7. 2014 **18:10** Řezbář bez hranic **18:55** Léta letí k andělům (63. díl): Milan Novák **19:15** Jezuité o: František Xaverský **19:35** Přejeme si... [P] **19:50** Z pokladů duše: Prof. PhDr. Jan Sokol, Ph.D., CSc. – Křesťan má odpovědnost **20:00** Vatican magazine (777. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Má vlast: Štípa **22:00** Misie na živo – Misijní společnost Vincenta de Paul **23:00** O kom, o čem: Vlastimila Česková **23:25** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:35** Lidé, kteří milují život **0:05** Zpravodajský souhrn týdne.

Liturgická čtení

Neděle 13. 7. – 15. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 55,10–11
 Ž 65(64),10abcd.10e–11.12–13.14
 Odp.: Lk 8,8 (*Semeno padlo na dobrou půdu a přineslo užitek.*)
 2. čt.: Řim 8,18–23
 Ev.: Mt 13,1–23
Slovo na den: Kdo chápe, přináší užitek.



Pondělí 14. 7. – nezávazná památka bl. Hroznaty nebo sv. Kamila de Lellis (v plzeňské diecézi: svátek bl. Hroznaty)

1. čt.: Iz 1,10–17
 Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23
 Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
 Ev.: Mt 10,34–11,1
Slovo na den: Kdo ztratí svůj život pro mě, nalezne ho.

Úterý 15. 7. – památka sv. Bonaventury

1. čt.: Iz 7,1–9
 Ž 48(47),2–3a.3b–4.5–6.7–8
 Odp.: srov. 9d (*Bůh dává věčně trvání svému městu.*)
 Ev.: Mt 11,20–24
Slovo na den: V žínici a v popelu.

Středa 16. 7. – nezávazná památka Panny Marie Karmelské (v ostravsko-opavské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Iz 10,5–7.13–16
 Ž 94(93),5–6.7–8.9–10.14–15
 Odp.: 14a (*Hospodin nezavrhne svůj národ.*)
 Ev.: Mt 11,25–27
Slovo na den: Odhalil jsi je maličkým.

Čtvrtek 17. 7. – nezávazná památka bl. Česlava a sv. Hyacinta

1. čt.: Iz 26,7–9.12.16–19
 Ž 102(101),13–14ab+15.16–18.19–21
 Odp.: 20b (*Hospodin popatřil z nebe na zem.*)
 Ev.: Mt 11,28–30
Slovo na den: Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte.

Pátek 18. 7. – ferie

1. čt.: Iz 38,1–6.21–22.7–8
 Iz 38,10.11.12abcd.16
 Odp.: srov. 17b (*Ty, Hospodine, jsi zachránil mou duši, aby nezahynula.*)
 Ev.: Mt 12,1–8
Slovo na den: Milosrdenství chci, a ne obět.

Sobota 19. 7. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Mich 2,1–5
 Ž 10(9B),1–2.3–4ab.7–8ab.14
 Odp.: 12b (*Nezapomínej na chudáky, Hospodine!*)
 Ev.: Mt 12,14–21
Slovo na den: Na ulici nikdo neuslyší jeho hlas.

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Nejvyšší mi dává milost, že mohu být ještě s vámi a vést vás v modlitbě na cestu míru. Vaše srdce i duše žízní po míru a lásce, po Bohu a jeho radosti. Proto děti moje, modlete se, modlete se, modlete se a v modlitbě odkryjete moudrost života. Já vás všechny žehnám a přimlouvám se za každého z vás před mým Synem Ježíšem. Děkuji Vám, že jste přijali mou vyzvu!“

Medžugorje 25. června 2014



U příležitosti 100. výročí úmrtí svatého papeže Pia X. bude v sobotu 9. srpna 2014 slavena PONTIFIKÁLNÍ MŠE SVATÁ S ASISTENCÍ PODLE KLASICKÉHO ŘÍMSKÉHO RITU v cisterciáckém klášteře Vyšší Brod u Českého Krumlova.

Program: 10.00 hod. – Mše svatá v klášterním chrámu Nanebevzetí Panny Marie • 15.00 hod. – přednáška PhDr. Radomíra Malého o sv. Piu X. v seminární místnosti v 1. patře návštěvníckého centra kláštera.

Mši svatou bude sloužit J. M. Josef Vollberg, O. C. S. O., opat trapistického opatství Mariawald v Německu (cisterciáci přísné observance). Při mši svaté zazní *Palestrinova polyfonní mše* ke cti papeže Marcela Missa Papae Marceli, která byla poprvé uvedena na závěr Tridentského koncilu. Vyšebrodští cisterciáci srdečně zvou na slavnost poutníky, čitatele Matky Boží Vyšebrodské a sv. Pia X. – Sancte Pie X., ora pro nobis! **Bližší informace:** www.klastervyssibrod.cz.

Královéhradecké diecézní centrum pro seniory zve starší lidi a další zájemce na POUTNĚ-POZNÁVACÍ ZÁJEZD DO SRBSKA, MAKEDONIE, ALBÁNIE A MEDŽUGORJE V HERCEGOVINĚ, který se uskuteční ve dnech 3. – 12. 9. 2014. Během zájezdu navštívíte místa spjatá s následovníky sv. Cyrila a Metoděje, historická města, křesťanské chrámy, budete mít možnost vykoupat se v křišťálově čistém Ohridském jezeře a relaxovat u Jadranu. Na zájezdu Vás doprovodí zkušený průvodce, přítomen bude rovněž duchovní doprovod. V případě zájmu **se prosím hláste** na kontaktech Diecézního centra pro seniory Hradec Králové: Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661 • e-mail: dcs@bihk.cz. **Více informací, včetně programu zájezdu, naleznete na webu www.dcskh.cz nebo Vám je organizátoři na vyžádání rádi zašlou.**

BREVIÁŘ PRO LAIKY

12. – 19. ČERVENCE 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 7.		PO 14. 7.		ÚT 15. 7.		ST 16. 7.		ČT 17. 7.		PÁ 18. 7.		SO 19. 7.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1734	1953	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1734	1953	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1735	1954	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	704	794	1429	1605	1735	1954	1431	1607	1432	1609	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1724	1943	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	704	795	1429	1605	1430	1607	1431	1607	1432	1609	1112	1236	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	704	795	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
SO 12. 7.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1736	1955	1085	1208	1101	1225	1117	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1737	1956	1089	1212	1105	1229	1120	1261
Ant. ke kant. P. M.	704	794	705	795	1429	1605	1737	1956	1431	1608	1432	1609	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1731	1950	1090	1212	1105	1229	1121	1246
Záv. modlitba	704	795	704	795	1429	1605	1430	1607	1431	1607	1432	1609	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

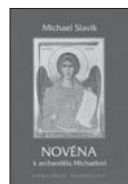
CHUDOBKA Z ORLICKÝCH HOR • ŽIVOTNÍ PÍSEŇ LÁSKY A OBĚTI STIGMATIZOVANÉ ANNY BOHUSLAVY TOMANOVÉ

Sestavil a poznámkami opatřil P. Filip M. Antonín Stajner S. T. L., III. OP • Fotografie archiv Miloše Sibery, archiv Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové, farnost Klášterec nad Orlicí, P. Emil Stecker, Josef Kvičera, Lukáš Nastoupil, rodinné album Anežky Luxové, album Ludmily Wojtynové



Jedinečná výpověď o životě naplněném obětí a láskou, o životě úplně obyčejném a přitom zcela mimořádném, o životě, který může osvěcovat i naše životní cesty, často potemnělé hříchem. Kniha zahrnuje četná osobní i písemná svědectví o životě, ctnostech, stigmatěch, viděních a zázracích Anny Bohuslavy Tomanové (1907–1957). Existují také dva vlastní životopisy (1947, 1952), které jsou zde rozsáhle citovány. Tato mystička již od nejútlejšího věku trpěla nemocí postupného ochrnutí, kterou statečně nesla s upřímnou odevzdaností do vůle Boží. Kniha má nihil obstat Biskupství královéhradeckého.

Martin Leschinger - FLETNA • Váz., A5, křídový papír, 416 stran, 225 Kč



NOVĚNA K ARCHANDĚLU MICHAELOVI Michael Slavík • Odpovědná redaktorka Lucie Mašátová

Tato nověna má být účinným nástrojem v duchovním boji křesťanů proti mocnostem zla. V něm zaujímá zvláštní postavení archanděl Michael. O významné

úloze andělů v životě věřících a církve mluví na více místech Písmo svaté a připomíná je také katechismus. Vyšlo s církevním schválením. Karmelitánské nakladatelství • Brož., 100x145 mm, 64 stran, 49 Kč



POD OCHRANOU ŠKAPULÍŘE

Jerzy Zielński • Z polštiny přeložila Jindra Hubková • Odpovědná redaktorka Alena Dvořáková

Knižka uvádí do mariánské úcty a škapulířové zbožnosti. Vysvětluje historii a smysl této zbožnosti, jejímž cílem je Ježíš Kristus. Obsahuje také litanie k Panně Marii Karmelské, obřad žehnání a obléknutí škapulíře a zásvětnou modlitbu k Panně Marii Karmelské.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 102x165 mm, 92 stran, 99 Kč

1000 KOSTELŮ, KLÁŠTERŮ A KAPLÍ • TO NEJKRÁSNEJŠÍ Z ČECH, MORAVY A SLEZSKA

Texty Petr David a Vladimír Soukup • Úvodní slovo kardinál Dominik Duka OP, arcibiskup pražský • Obrazový redaktor Petr David ml. • Redigovala Tāňa Holasová • Odpovědná redaktorka Jitka Zykánová • Technická redaktorka Martina Adlová

Kniha představuje to nejhezčí z naší církevní architektury, stavby budované v horizontu více než jednoho tisíciletí, od dávných časů Velké Moravy až po nejzdařilejší díla současnosti. Stručné texty doplňují zcela aktuální fotografie, nejvýznamnějším památkám jsou věnovány samostatné dvoustrany, nechybí ani slovníček odborných pojmů.

Euromedia Group, k. s. • Váz., 225x305 mm, křídový papír, 400 stran, 899 Kč



Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.